

იოვანე ზუცესი

მაისსა :იბ:

ნებარისა ეპიფანეს სხორებაჲ და სწავლანი
და საკრძეპელბანი მისნი *

ეპიფანე რად ნათესავით იყო ფინიკელ-თაჲ, სანახისაგან ელევთერპოლისისა, ვითარ სასწაულთი სამით (სასწაულთი სამი, რომელ არს სამი მილიონი), მი-
სვე ქალაქისაჲ იყო დაბად მისი.

ჟოლო ამის მამაჲ ქუეყანის-მშრომელი იყო, ზოლო საქმეჲ დედისა მისისაჲ იყო სელისა ქს-ოაჲ. შმათნი იყვნეს ორნი ყრმანი, რომელ არს ეპიფანე, და ასულისა სახელი კალიოტროპია.

ჟო-რად-იწია ამათისა მამისა აღსრულებად, ზოლო ეპიფანე დგა ათ წელ ოდენ დედისა თჳსისა თანა შემდგომად აღსრულებისა მის მამისა მისისა. ოა იურვოდა ამათთჳს დედაჲ იგი მათი, ვითარ რად ზრდიდეს ეპიფანეს და მისსა მას დასა, რამეთუ საწყაულთი აქუნდა მათ ჳორცთა იგი საკმარი. ოა მათ ედგა კარაული ხენეში სამ-სახურებელად მათა. ოა ჰრქუა დედამან თჳსმან ეპიფანეს: «შვილო, აჰა ესერა იწროებაჲ მოიწია ჩუენსა ამას სახლსა ჳორცთა საკმარისათჳს, და გჳკჳს ჩუენ როჳიკი. ოა წარიბ კარაული ესე, რომელ არს სახლსა შინა ჩუენსა, და მივედ შენ ყოველთა საგატროსა და განყიდე ეგე და ვყოთ ჩუენისა საზრდელისა საკმარი».

ჟოლო ეპიფანე ჰრქუა დედასა თჳსსა: «დედაო, შენ იცი, რამეთუ ხენეში არს კარაული ესე ჩუ-ენი. ოა იყოს, უკუეთუ წარვიდე მე განსყიდად მაგისა, იხილონ ყოველთა, რომელნი კრებულ იყვნენ კაცნი მას ადგილსა, სიხენეშჳ მაგისი და დამშვიდენ მე და თქუან, რამეთუ: რომელსა აქ-უნდეს ბოროტი, ბოროტად დაადგრეს, მსგავსად შჯულისა». ჟოლო დედამან მისმან ჰრქუა მას: «წარვედ, შვილო, და ღმერთმან მამათა ჩუენ-თამან აბრაჰამისმან, ისაკისმან და იაკობისმან მოსცეს გულისხმის-ყოფად კარაულსა მაგას, რადთა სასყიდელი მისი ჩუენ ვიმსახუროთ».

ჟოლო ეპიფანე ჰხადოდა ღმერთსა, რომელ-მან მოსცა მადლი მოსეს აღსრულებად წინაშე პირსა ფარაოჲსსა სასწაულები ღიდ-ღიდი. ოა

10 წარვიდა იგი, რადთა აღასრულოს მორჩილებაჲ თჳსისა დედისაჲ. ოა ვითარცა შევიდა იგი ყო-ელთა საგატროსა მას, იქმნა კარაული იგი ზნოანი უზნო და ღიდი სიმშჳღჳ შეიმოსა.

ჟაშინ მო-ვინმე-ვიდა ჰურიად, კაცი ვატარი, 15 სახელით იაკობ, და ჰრქუა ეპიფანეს: «გინებსა, ყრმაო, განსყიდის კარაულისა ამის, რამეთუ ვი-ყიდი?» ჟოლო ეპიფანე ჰრქუა მას: «ჰე, მამაო, რამეთუ მაგისთჳს მომიბამს ეგე აქა». ჟოლო იაკობ ჰრქუა ეპიფანეს: «რომლისა სარწმუ-ნოებისაჲ ხარ შენ?» ჟოლო ეპიფანე ჰრქუა მას: 20 «ჰურიათაჲსაჲ». ჟაშინ ჰრქუა მას იაკობ: «ერ-თისა ნათესავისანი ვართ. ოა ნუცა ცოდვაჲ შო-რის მოგუაქჳს თავთა ჩუენთა, შვილო, არამედ სამართლითა ღმრთისაჲთა სამართლად ვყოთ 25 სასყიდელი კარაულისაჲ ამის, რადთა ნუცამცა მე ვიზღვევი, რადთა არა წყევად თავთა ჩუენთა მო-ვილოთ, და ამისა შემდგომად განრისხნეს ღმერ-თი ჩუენ ზედა, არამედ უფროჲსდა კურთხევად, რამეთუ თქუა: მაკურთხეველნი იკურთხნენ, და 30 მწყევარნი წყეულ იყვნენ (შესქ. 27,29)».

ოა რად ესე ეპიფანეს, შეეშინა მას განკითხ-ვასა მას ზედა იაკობისსა და ჰრქუა მას: «არღარა შენდა მინებს მისყიდის კარაულისა ამის, მამაო». ჟოლო იაკობ ჰრქუა მას: «რომლისა ბრალისათჳს, 35 შვილო?» ჟოლო ეპიფანე ჰრქუა მას: «ესე კარაუ-ლი, მამაო, ზნოანი არს და ხენეში. ოა იწროებაჲ მწარჳ სიყმილისაჲ შემოკდა ჩუენსა სახლსა, და მივის მე დედაჲ და დაჲ, ჟოლო მამაჲ ჩემი განვიდა კაცობრივისაგან ცხორებისა. ოა უკუე დედამან 40 ჩემმან მიბრძანა მე განსყიდად კარაულისაჲ ამის საკმარად როჳიკისა ჩუენისათჳს. ორამედ აჳ ეს-ერა მესმა მე შენგან, მამაო, რამეთუ ბოროტ არს ვნებაჲ, და შეემშინა მე ღმრთისა, ნუუკუე სადამე მწყევდე მე, და დამსაჯოს მე ღმერთმან წყევითა 45 მით შენითა, რომელი იყოს ჩემდა მოძართ».

ოა რად ესე იაკობს, დაუკჳრდა მოგებაჲ ყრ-მისაჲ მის. ჟაშინ მოილო სამი ღრაჰკანი და მისცა

* საკითხავი წიგნი ძველ ქართულ ენაში, II, გამოსცა ივ. იმნაიშვილმა, თბ., 1966. გვ. 92-120.

იგი **ეპიფანეს** და ამას სიტყუასა ასწავებდა მას: «შვილო, მიიღე ესე ევლოგია და წარვედ შენ დედისა შენისა, და მოიგეთ პური სახლსა თქუენსა, და წარიბ კარაულიცა ესე შენ თანავე, და უკუეთუ შეიცვალოს მაგან ზნე თვისი და სიბოროტე თვისით ნებისით, უტევე ეგე შენსა შინა სახლსა; უკუეთუ კუალად დაადგრეს ეგე ზნესავე თვისსა, გამოაძე ეგე სახლისაგან შენისა, ნუუკუე სადამე მო-ვინმე-კლას შენი». ზსმა რად ესე **ეპიფანეს**, მოიღო სამი იგი დრაჰკანი და კარაულიცა იგი და წარვიდა იგი თვისსა მას დაბასა დედისა თვისისა.

2. ოა წინადთ შესლვამდე დაბად ვითარ მილიონით ერთით შეემთხვა მას კაცი ვინმე ქრისტიანზე, სახელით **კლეობიოს**, და ჰრქუა მას: «ჰყიდი კარაულსა მაგას, შვილო?» ხოლო **ეპიფანეს** მიუგო და ჰრქუა მას: «არა, მამაო». ხოლო **კლეობიოს** ჰრქუა მას: «უკუეთუ ჰყიდი, მიიღე სასყიდელი მაგისი და მომეც მე ეგე». ოა ვითარ ამას ეტყოდა ოდენ **კლეობიოს ეპიფანეს**, მაშინ მესსეულად კარაული იგი ზნოანი აღბორგდა და გარდამოაგდო **ეპიფანეს** და დააკუეთა ქუეყანასა ზედა და იგი განვიდა გარეშე ალაგსა მას. ხოლო **ეპიფანეს** იძულებითა მით კარაულისადათა ევნო ბარკალსა თვისსა და იდვა იგი ქუეყანასა ზედა და ტიროდა მწარედ და არა ძალ-ედვა მას აღდგომად.

ჰაშინ **კლეობიოს** მოვიდა **ეპიფანეს**სა და უპყრა მას ბარკალი იგი, რომელ ვნებულ იყო, და დასწერა მას სამჯერ ჯუარი, და მესსეულად აღდვა იგი, და არარად იყო მის თანა ყოვლად ვნებად იგი. ხოლო **კლეობიოს** ჰრქუა კარაულსა მას: «ყოვლითავე ზნითა საესეო, რამეთუ რავდენ გინდა შენ მოსიკუდილი შენისა უფლისადა, სახელითა იესუ ქრისტეს ჯუარ-ცუმულისადათა ნუდარა წარხვდე შენ ამის ადგილისაგან!» და სიტყუასა ამას ოდენ **კლეობიოს**სა მესსეულად დაეცა კარაული იგი ქუეყანასა ზედა და მოკუდა.

ჰაშინ ჰკითხვიდა **ეპიფანეს** **კლეობიოს**სა და ჰრქუა მას: «ვინ არს, მამაო, იესუ ჯუარ-ცუმული, რამეთუ ესე ვითარი ესე იქმნების მის მიერ სახელითა მისითა?» მიუგო **კლეობიოს** და ჰრქუა მას: «ესე იგი არს იესუ, ძმ ღმრთისადა, რომელი ჰურიათა ჯუარს-აცუეს». ხოლო **ეპიფანეს** შეშინა და უთხრა მას, რამეთუ ჰურიად არს იგი.

3. ჰაშინ **კლეობიოს** წარვიდა გზასა თვისსა, და **ეპიფანეს** შევიდა დაბასა მას მისსა თვისსა დედისა. ზილა რად იგი დედამან თვისმან, შეიწყნარა იგი სიხარულითა დიდითა, ხოლო **ეპიფანეს** უთხრა მას ყოველივე, რად-იგი შეემთხვა მას

ზნოანისა მისგან და ზენემისა კარაულისა. ოა მერმე ჟამი რავდენიმე წარკდა. სრქუა მას დედამან თვისმან: «აჰა ესერა, შვილო, ქუეყანაკი ესე ჩუენი უკითხავად ძეს და ნუგეშინის-საცემელი არარად გუაქუს ჩუენ მისგან». ჰამეთუ იყო მათი ქუეყანაკი მცირედ, და მამად მათი ამას შრომით იქმოდა და აქუნდა მისგან ნუგეშინის-საცემელი.

ჰაშინ ჰრქუა მას დედამან თვისმან: «მოვსცეთ ქუეყანაკი ესე ჩუენი კაცსა მოქმედსა, და შენ შევედ ღმრთის-მოშიშისა კაცისა თანა, რადთა ისწო შენ გელოვნებადა, რომლითა შეუძლო შენ-საცა თავსა ზრდად და ჩემსაცა და შენისა დის-ასაცა პურისა მოცემად ჩუენდა».

4. ოა იყო ვინმე ჰურიად შჯულის-მოძღუარი **ელფეთრეპოლის**ს, კაცი საკრველი და ღმრთის-მსახური, მსგავსად შჯულისა მის **მოსესისა**. ომას აქუნდა მონაგები დაბასა მას, რომელსა-იგი შობილ იყო **ეპიფანეს**, რომელმან მამადცა მისი იცოდა და დედადცა მისი იცოდა, და მსგავსად ვერეთვე **ეპიფანეს**სა და მისი იგი დამცა. ზსე განვიდა ხილვად მონაგებისა მის თვისსა და ჰრქუა დედასა მას **ეპიფანეს**სა: «დედაკაცო, გნებავსა მოცემად ჩემდა ძმ შენი ძედ ჩემდა, და იყოს შენდა და ასულისა შენისა საცმარი თქუენი მორჩულ სახლისაგან ჩემისა?»

ოა ვითარ უკუე ესმა ესე დედასა მას **ეპიფანეს**სა ნომიკოსისა მისგან, განეხარა ფრიად და მოიყვანა **ეპიფანეს**, მისცა იგი მასვე ჟამსა ნომიკოსსა მას ძედ მისა. ხოლო სახელი ნომიკოსსა მას ერქუა **ტროფონ**. ომას ესუა ასული მხოლოდ-შობილი, და უნდა ამისი შერთვა **ეპიფანეს**სა. ჰაშინ **ტროფონ** მიიყვანა **ეპიფანეს** ძედ თვისა და განსწავლა იგი ღმობიერად შჯულსა ზედა და წერილსა **ებრაელებრსა** გამოკითხვით.

ჰაშინ აღესრულა ასული იგი **ტროფენად-სი**, და **ეპიფანეს** ხოლო იყო სახლსა მისსა. ოა წარემატებოდა იგი ჰასაკითა და სიბრძნითა **ებრაელებრითა**. ოა მოიწია **ტროფენადის**ცა აღსრულებად, და ყოველი იგი დასატევებელი მისი დაუტევა **ეპიფანეს**ს. ოა ამისა შემდგომად აღესრულა დედამცა იგი **ეპიფანესი**. ჰაშინ მოიყვანა მან დამ იგი თვისი სახლსა მას **ტროფონად**ს მიერ დატევებულსა მისა. ოა იყოფოდეს იგი ორნივე ერთად სახლსა მას შინა მისსა დიდითა განგებულებითა ცხორებისადათა, მსგავსად მოძღურებისა მის **ტროფენად**ს მიერისა.

5. ოა გან-რად-ვიდა **ეპიფანეს** დაბასა მას, რომელსა-იგი შობილ იყო, სადა-იგი მონაგები აქუნდა მას, რომელ-იგი დაუტევა მას **ტროფენად**,

და შეემთხვა მას კაცი ვინმე ქრისტიანში, სახელით **ლუკიანე**, კაცი საკრველი და სიტყუა-მეცნიერი, რომელი მართოდ ცხორებით მოვიდოდა იგი და კელოვნება აქუნდა მას წიგნის-წერად, და შრომითა მით პურსა მოირჩევედა იგი დღითი-დღედ და ნამეტავსა მისცემდა, რომელნი-იგი ევედრებიდ მას.

ჰაშინ **ეპიფანე** ზედა ჯდა კარაულსა, ხოლო ნეტარი **ლუკიანე** ვიდოდა ქუედა გზასა თვსსა, და შეემთხვნეს იგინი ურთიერთს. ჰაშინ შეემთხვა მათ დაერდომილი ვინმე და შეუპყრნა მან ფერკნი **ლუკიანეს** და ჰრქუა მას: «კაცო ღმრთისაო, შემიწყალე მე, რამეთუ სამი დღე მაქუს მე უპუროდ აღსრულებით და არარად მაქუს მე ყოვლად არაფე არა». **ხოლო ნეტარსა ლუკიანეს** არარად აქუნდა მის თანა, რამდენა-იგი მისცა დაერდომილსა მას. ჰაშინ მოსაბრადნელი მისი, რომელ-იგი ემოსა, განიძარცუა და მისცა მას და ჰრქუა: «შვედ შენ ქალაქად და განყიდენ ესენი და მოიგე შენთჱს პური». **ხოლო ეპიფანე** ზედვიდა მას, რამეთუ ვითარცა განიძარცუა **ლუკიანე** და მისცა დაერდომილსა მას, სპეტაკი სამოსელი ზეცით გარდამოკდა და შეემოსა მას. **ოა შეშინა ეპიფანეს** შიშითა დიდითა ფრიად და გარდამოიდო თავი თვსი კარაულისა მისგან და დაფარდა იგი პირსა ზედა თვსსა და ჰქუა **ლუკიანეს**: «გვედრები შენ, კაცო, მარქუ მე, ვინ ხარ შენ?» **ხოლო ნეტარმან ლუკიანე** ჰრქუა **ეპიფანეს**: «მითხარ შენ, რომელი სარწმუნოებად გაქუს, და მეცა ვითხრა შენ ჩემთჱს».

ჰიუგო ეპიფანე და ჰრქუა მას: «**ჰურიად ვარ**». **ოა ცნა ლუკიანე**, რამეთუ მაღლი ღმრთისად გარდამოსრულ არს **ეპიფანეს** ზედა, რამეთუ ღმრთით წინად-ცნობად აქუნდა **ლუკიანეს**. **ჰიუგო ლუკიანე** და ჰრქუა **ეპიფანეს**: «და ვითარ შენ, რომელი **ჰურიად** ხარ, იკითხავ ქრისტიანისაგან და სწავლის გინებს შენ, ვინ ვარი მე? და რამეთუ საძაგელ არიან **ჰურიადთა** ქრისტიანენი და ქრისტიანეთა — **ჰურიანი**. **ოა** ესერა აწ გესმა ჩემგან, რამეთუ ქრისტიანე ვარ მე, არღარა ჯერ-არს შენდა სხუად რამე სმენად ჩემგან». **ხოლო ეპიფანე** ჰრქუა **ლუკიანეს**: «და რად ყენებად არს ჩემდაცა, უკუეთუ ვიქმნე მე ქრისტიანე?» **მაშინ მიუგო ლუკიანე** და ჰრქუა მას: «არა ნებად აყენებს კაცსა, ხოლო რომელთა-იგი უნებს, წინაშე ძეს».

ჰაშინ განელო გონებად იგი **ეპიფანეს** სიტყუასა მას **ლუკიანეს**სა და არღარა წარვიდა იგი ხილვად მისსა მას მონაგებსა, არამედ წარიყვანა მან **ლუკიანე** და შეიყვანა სახლსა მას მისსა,

რომელი-იგი დაუტევა მას **ტროფენა**, და უჩვენა მას ყოველივე სახლისა მისისად და ჰრქუა მას: «ესე მაქუს, მამაო, და აწ მინებს მე ქრისტიანე ყოფად და მართოდ ცხორებით მოსლვად; და ესე დაე ჩემი არს. **ოა** ჰბრძანე ამისთჱს?» **ხოლო ნეტარმან ლუკიანე** ჰრქუა **ეპიფანეს**: «არა რომელ გიც შენ, შვილო, ყოველი ესე ტყმ ვითარმცა გაქუნდა მართოდ ცხორებით მოსლვასა, არამედ მიეც დაე შენი ქმარსა და მიეც მას საკმარი მისი და სხუად განუყავ, რომელთა-იგი უკმდეს, და მაშინდა ესრტო შეუძლო მართოდ ცხორებასა კეთილსა». **ხოლო ეპიფანე** ჰრქუა **ლუკიანეს**: «პირველად მყავ მე, მამაო, ქრისტიანე, და მაშინდა ვყო ეგრტო ყოველივე ბრძანებული შენი ჩემდა მომართ». **ხოლო ლუკიანე** ჰრქუა **ეპიფანეს**, რამეთუ: «არა ჯერ-არს ჩემდა თჱნიერ ეპისკოპოზისა ყოფად შენდა ქრისტიანე, არამედ იყავ შენ წინაშე ღმრთისა, და მე უთხრა ეპისკოპოზსა, და გყოს შენ ქრისტიანე». **ოა** ესე რად ჰრქუა **ლუკიანე**, გამოვიდა იგი სახლისა მისგან **ეპიფანესისა** და წარვიდა იგი ეპისკოპოზისა.

ნ. ხოლო ეპიფანე სხუასა არღარას იკითხავდა, არამედ მეყსეულად ჰრქუა თვსსა მას დასა: «მნებავს მე ქრისტიანე ყოფად და მართოდ ცხორებით მოსლვად». **ჰაშინ** ჰრქუა მას დამან მისმან: «ვითარ გინებს შენ, მეცა მინებს, და ვითარცა ჰყო შენ, მეცა ვყო».

ხოლო ლუკიანე უთხრა ეპისკოპოზსა **ეპიფანეს**თჱს. **ხოლო ეპისკოპოზმან** ჰრქუა **ლუკიანეს**: «წარვედ და განაკრძალე იგი და მოიყვანე ჩემდა და ეკლესიად შეუგდე იგი მაცხოვარსა, კაცთმოყუარესა ღმერთსა». **ჰაშინ** წარვიდა **ლუკიანე** სახლსა მას **ეპიფანეს**სა. **ოა** ვითარცა იხილეს იგი **ეპიფანე** და დამან მისმან, დაცვეს იგინი პირსა ზედა თვსსა და შეუპყრნეს ფერკნი **ლუკიანეს**სანი და ტიროდეს იგინი და ეტყოდეს: «ღირსო მამაო, მყვენ ჩუენ ქრისტიანე». **ჰაშინ** იწყო **ლუკიანე** საღმრთოთაგან წიგნთა და ასწავებდა მათ მრავალსა. **ხოლო** იგინი დგეს და ევედრებოდეს: «მყვენ ჩუენ ქრისტიანე». **ჰაშინ** წარიყვანა იგინი **ლუკიანე** ორნივე მის თანა ერთად და მოვიდა იგი ეკლესიად და მიჰუარნა იგინი ეპისკოპოზსა. **ოა** დაცვეს იგინი პირ-დაქცევით და ევედრებოდეს მას, რადთა ნათელს-სცეს მათ. **ჰაშინ** ასწავებდა კადნიერად და უბრძანა მათ აღდგომად.

ჰაშინ ეპისკოპოზი შევიდოდა ეკლესიად, და იგინი უკუანა მოდეს **ლუკიანეს** თანა სმენად საღმრთოთაგან წიგნთა. **ოა ეპიფანე** ვითარცა მიეახლა გარეშესა მას ეკლესიისასა და ვითარ

შვეილოდა იგი წინადას მას ზღურბლსა ტადრისა მის, წაპარდა მას შესაცუმელი იგი მარცხენისა ფერცისა მისისაჲ მისგან. ოდეს დაამტკიცა მარცხენაჲ იგი და ვითარცა აღიღო მან მარჯუენს იგი ფერცი, წარპარდა მარჯუენისაჲცა მის. ოა იყენეს ორნივე ერთფერად გარეშე ზღურბლსა მას ეკლესიისასა. ოა იხილა რაჲ ესე **ლუკიანე**, დაუკურდა ამისთჳს. **ჟოლო ეპიფანეს** არღარა რაჲ ზრუნვაჲ აქუნდა მოღებად ფერცთა შესაცუმელთაჲ მათ, რომელ-იგი წარსცჳეს ფერცთაგან მისთა, არამედ არცაღა თუ სხუაჲ შესაცუმელი თავს-იდვა მოღებად ფერცთა მისთა ყოველთა ჟამთა ცხორებისა მისისათა.

ოა ვითარ ღგეს და ისმენდეს საღმრთოსა მას წიგნსა **ეპიფანეს** და მისი იგი დაჲ, მაშინ მიხედნა ეპისკოპოზმან, ვითარ იყო იგი მჯდომარჳ საყდართა ზედა, და იხილა პირი **ეპიფანესი**, რამეთუ იყო დიდებულ, და გვრგვნი ედგა თავსა მისსა ზედა. ოა შემდგომად განტევეებისა მის ევანგელისა შევიდა ეპისკოპოზი სანათლოსა მას და უბრძანა შეეყანებაჲ **ეპიფანესსი** და დისა მისისაჲ, და **ლუკიანესა** მათ თანა, რამეთუ მამა მათდა იქმნა იგი ნათლის-ცემასა მას მათსა. **ჟოლო** ეპისკოპოზმან ასწავა მათ ყოველივე შემდგომითი მათი შემდგომად და ნათელ-სცა მათ. ოა ოდეს მოიღეს მათ საღმრთოჲ იგი და უკუდავებისა საიდუმლოჲ, უბრძანა მათ ეპისკოპოზმან მის თანა სამხრის ყოფად და მსგავსად, რადთა უკუე იყუნენ იგინი შუდ ღლე საეპისკოპოზოსა შინა. ოა შემდგომად შუდისა მის ღლისა წარიყვანნა **ეპიფანეს** **ლუკიანეს** და **ბერენიკეს**, წმიდაჲ ქალწული, რომელი-იგი ექმნა ღელა დასა **ეპიფანესსა**, და შეიყვანნა იგინი სახლსა მას თჳსსა. ოა მოიღო მან ათასი ღრაჰკანი და მისცა იგი **ბერენიკეს** და მისცა მას დაჲცა იგი თჳსი, რამეთუ ესე **ბერენიკე** იყო პირველად სხუათაცა ზედა ქალწულთა და განავლინა იგი მის თანა. **ჟოლო ეპიფანეს** განყიდა ყოველივე და მისცა, რომელთა-იგი უცმდა, ზოლო მან დაიყენა თავისა თჳსისათჳს ორმოცი ღრაჰკანი მოსაგებელად საღმრთოთა და ცხორებისა წიგნთა.

7. ოა გამოვიდა ქალაქით **ლუკიანეს**. ჟამეთუ ესე **ლუკიანეს** იყო მონასტერსა შინა, რომელი-იგი მას ეშმნა, და რამეთუ ჰქონდეს მის თანა ათნი ოდენ მონაზონნი, რომელნი იქმოდეს შრომით და წერდეს ესენი წიგნსა და თავისა თჳსისა საზრდელსა მისგან მოირეწვიდეს.

ჟოლო ეპიფანეს იყო, ოდეს იქმნა მონაზონ, ათექუსმეტის წლის. ოა იყო მონასტერსა **ლუკი-**

ანესსა მონაზონი ვინმე, სახელით **ილარიონ**, შემდგომი **ლუკიანესი**, ჰაბუკი ახლად მომავალი და სასწაულითა მრავლითა შემკობილი. ოა სხუაჲცა ვინმე იყო მიმსგავსებული ამისი, სახელი **კლაუდიოს**. სენი იხილნა **ეპიფანეს** და ჰბაძვიდა კეთილსა მას მათსა.

ჟოლო დიდმან **ლუკიანეს** მისცა **ეპიფანეს** დიდსა მას **ილარიონს**, რადთა ასწაოს მას ღმრთის მოცემულთა წერილთა წერაჲ. **ჟოლო ეპიფანეს** ღმობიერად აქუნდა ესევეითარი ესე სახჳ და სახე-ტკბილობაჲ იგი **ილარიონისი** სამოთხედ გარე-მოედვა მათ. ოა წარმატებოდა იგი მაღლითა ღმრთისაჲთა კელოვნებასა მას კეთილსა.

ჟო-რად-იწია უკუე დიდისა **ლუკიანესსი** განსლვაჲ ცხორებისა ამისგან კაცობრივისა, და ეპყრა **ილარიონს** კრებული იგი ძმათაჲ. ოა იყო ჰუმბარიტად ხილვაჲ ადგილისაჲ მის, არა ვითარმცა კაცნი დამკვდრებულ იყუნეს მუნ, არამედ ვითარცა ანგელოზნი წმიდანნი მსახურებდეს კაცთ-მოყუარესა და ყოვლად წმიდასა ღმერთსა. ოა იყო საზრდელად ნეტარისა **ილარიონისა** პური და მარილი და წყალი საწყაულით. ნამდა იგი ორ-ორით ღლით და მრავალ-გზის — სამსამითცა და მრავალჯერ — ოთხ-ოთხით, გინა კურიაკითი კურიაკედ. სევეითარი ბრძოლაჲ გამოირჩია და შეიპყრა **ეპიფანეს** ყოველთა ღლეთა ცხორებისა მისისათა. ოა იყო ადგილი იგი ურწყულ.

8. ოა მერმე ოდესმე მოგზაურნი შევიდეს მონასტრად, რომელთა ღვნოჲ მოაქუნდა, და სიცხჳ იყო ფრიად, და დიდისა მისგან წყურილისა და სიცხისა დაიგრილეს მათ მონასტერსა მას შინა, და სთხოვდეს იგინი წყალსა, რადთამცა სუეს მათ. ოა არა იპოვა წყალი ადგილსა მას: ვითარ მილიონით ხუთით მოაქუნდა მათ წყალი, რამეთუ ღამით წარვიდიან და აღივსიან თავისა თჳსისათჳს ძმათა. **ჟოლო** მოგზაურნი იგი მოაკლდეს წყურილისა მისგან, და ყოველნი იგი ძმანი იგლოვდეს მოგზაურთა მათთჳს.

ჟაშინ **ეპიფანეს** განიპყრნა კელნი თჳსნი და ეპყრა ტიკიცა იგი ღვნითა საგსჳ და თქუა: «გრწმენინ, ძმანო, რომელმან ყო წყალი ღვნოდ, ყავნ ღვნოდცა ესე წყლად». ოა სიტყუასა ოდენ **ეპიფანესსა** საგსჳ იგი ტიკი ღვნითა იპოვა საგსჳ წყლითა. ჟაშინ მოიღეს იგი მოგზაურთა და სუეს მათ და პირუტყუთაცა მათთა, და მოექცა სული მათი მათდავე. ოა განუკურდა ყოველთა ამისთჳს, მოგზაურთაცა მათ და ძმათა.

ჟიერ უკუე ღლითგან არღარა ინება **ეპიფანეს**

ყოფა ადგილსა მას განსმენისა მისთვის მოგზაურთა მათ მიერ. **ჰაშინ** გამოიპარა თავი თვისი ძმათაგან და წარვიდა უფიცხლშისა ადგილსა, რომელ-იგი არა საგონებელ იყო, რომელსა ადგილსა იყოფოდა იგი. **სა** ყოველნი ძმანი იგლოვდეს **ეპიფანეს** წასულისათვის. **სა** დაყო ადგილსა მას სამი დღე უზმამან აღსრულებით, რამეთუ იყო ადგილი ურწყულვე.

9. **სა** მომთხუევით მას ადგილსა ორმოცი სარკინოზი წარმოვიდოდა. **სა** ვითარცა იხილეს ამათ **ეპიფანე** ესევიტართა ადგილთა და ესევიტართა დაწყნარებულებითა, სიცილით შეიწყნარეს იგი და ერთფერად ეცინოდეს მას. **სა** ერთსა ვისმე მათგანსა ერთი თუალი ედგა, ხოლო ერთი იგი დაყოფილი იყო. **სა** ამას ვითარცა მკეცისა გონებად აქუნდა და აღმოიკადა მახული ქარქაშისაგან და მოვიდა იგი **ეპიფანესსა** და აღიპყრა იგი ზე, რადთამცა უხეთქნა **ეპიფანეს**. **სა** მყესეულად აღელო მას თუალი იგი მისი, რომელ დაჭულ იყო. **ჰაშინ** შიშმან შეიპყრა იგი, და მახული იგი დააგლო ქუეყანასა და იგი დგა ადგილსა მას შეუძრველად. **ხოლო** სხუათა ვითარ იხილეს შეუძრველობად იგი თვისსა მის მოყუსისა, მაშინ მოვიდეს იგინიცა **ეპიფანესსა** და მათისა მის მეგობრისა. **სა** იხილეს რად იგი მათ, რამეთუ აჰა ესერა თუალი იგი, რომელ დაყოფილ იყო, აღეხილა მას, და განკრეგებად დიდი დაეცა მათ ყოველთა ზედა ერთფერად. **ხოლო ეპიფანე** ვითარცა იხილნა იგინი შეშფოთებულნი დაკრეგებისა მისგან, მაშინ წარმოიღო მათ თანა სიტყუად. **სა** სიტყუასა მას ოდენ **ეპიფანესსა** დაწყნარებულად მოვიდეს იგინი, შეუცკვეს და ჰრქუეს მას: «ღმერთი ხარი შენ». **სა** იძულებით მოიყვანეს იგი ამათ და წარიტაცეს იგი მათ თანა და ეტყოდეს იგინი: «შენ ხარ ღმერთი ჩუენი, შემოგკდე ჩუენ და მაცხოვნენ ჩუენ ყოვლისაგან ბოროტისა, რომელი აღდგებოდის ჩუენ ზედა».

ხოლო ეპიფანე სამისა თვისა ჟამთა ამათ უკუანა შეუდგა და აყენებდა მათ ყოვლისა მისგან უკეთურებისა. **ჰაშინ** ვითარცა იხილეს სარკინოზთა მათ, რამეთუ იწროვებად დიდი მოაქუნდა მათ ზედა მოძღურებითა მით, ერთფერად ყოველნი შეკრბეს და თავუანი-სცემდეს ფერკთა თანა **ეპიფანესთა**, რადთამცა წარვიდა იგი თვისსავე მას ადგილსა. **ხოლო** იგი სწავლასა დიდსა ასმენდა სასმენელთა მათთა და ეტყოდა: «უკუეთუ ამას არა განეშორნეთ და ესე შეიწყნაროთ, ვერ ძალგიც კითილი რადმე მდღევრისა ამის ცხორებისა». **ხოლო** მათ წარიყვანეს იგი ადგილსა მას, სადაცა

პირველ იყოფოდა, და მათითა სამსახურებელითა უმშენეს სახლი და მოიკითხეს იგი ყოველთა და წარვიდეს მშუდობით.

10. **ხოლო** მე ერთი მათგანი ვიყავ და ღვედვე **ეპიფანეს** თანა და მისგან განვისწავლე მე და გულისკმა-ვეყავ მე სიტყუად იგი ჭეშმარიტებისად. **სა** ვიყავ მის თანა.

ჰაშინ ვითარცა ექუსისა თვისა ჟამნი გარდაცდეს, წარმიყვანა მე **ეპიფანე**, და მივედით ჩუენ მონასტერსა დიდისა **ილარიონისსა**. **სა** ვითარცა იხილეს ყოველთა მათ ძმათა **ეპიფანე**, განიხარეს მათ სიხარულითა დიდითა. **სა** დავეყავთ ჩუენ მონასტერსა მას შინა სამი დღე. **სა** ევედრებოდა **ეპიფანე** დიდსა **ილარიონს** მოცემად ჩემდა ქრისტესი იგი ბეჭედი, რამეთუ **ილარიონ** ღირს ქმნულ იყო პატეოსა ხუცობისასა. **ჰაშინ** მიმიყვანა დიდმან **ილარიონ** და მასწავა მე ყოველთა შემდგომითი შემდგომად და ნათელ-მცა მე სახელისა მიმართ მამისა, ძისა და წმიდისა სულისა, აჟ და მარადის და უკუნიითი უკუნისამდე. **სმენ**.

სა დავეყავთ მის თანა დღე ათი. **სა** ევედრებოდეს **ეპიფანეს** ძმანი იგი, რადთამცა ვიყვენით ჩუენ მას ადგილსა, **ხოლო** მან არა ინება, არამედ უნდა მას, სადაცა-იგი პირველ ვიყვენით. **სა** გამოვედით ჩუენ მონასტრისა მისგან და წარვედით ჩუენ გზასა ჩუენსა.

სა ვითარ მილიონით ორით შეგუემთხვა ჭაბუკი ვინმე, რომელსა აქუნდა მთავრობისა ეშმაკი, რომელი დანაყილ იყო უდაბნოს გარე მისგან. **სე** რად იხილა **ეპიფანე** შიშუელი, აღტაცებულად მიმომოვრებდი და განლეული არაწმიდისაგან სულისა, და კმა-ყო დიდითა კმითა და ჰრქუა მას: «გამცნებ შენ სახელითა იესუ ჯუარ-ცუმულისადათა, განვედ შენ დაბადებულისაგან ღმერთისა!» მაშინ მყესეულად არაწმიდამან მან სულმან შეაძრწუნა ჭაბუკი იგი და დააკუეთა ქუეყანასა და განვიდა მისგან, და არაწმიდამან მან ეშმაკმან კმა-ყო კმითა დიდითა და ჰრქუა: «**ეპიფანე**, განმაძებ მე ადგილისაგან ჩემისა ოც და ორით წლითგან. **სე** მე წარვიდე მეფისა მის **სპარსთადას** და აღვძრა იგი შენ ზედა და გყო შენ ურვასა დიდსა და წარვადგინო წინაშე პირსა მისსა».

ხოლო ჭაბუკი იგი მოვიდა განბრძნობილი და შეურდა იგი ფერკთა **ეპიფანესთა**. **ჰაშინ** **ეპიფანე** აღადგინა იგი და ჰრქუა მას: «აღდეგ, შეილო, და წარვედ სახლსა შენსა მშუდობით». **სა** მყესეულად აღდგა იგი. **ხოლო** ეშმაკი იგი არაწმიდად წარვიდა **სპარსეთად** და შევიდა იგი ასულსა მეფისასა და რომლითა სიცოფითა განე-

ლია ჭაბუკი იგი, მსგავსად მისა ესეცა კუალად განაცოფა და კმობდა იგი და იტყოდა: «უკუ-ეთუ არა ეპიფანე მოვიდეს აქა, რომელმან მომავლინა შენისა ასულისა, არა განვიდე მე აქამთ ამისგან». ოა კუალად ჰრქუა ეშმაკმან: «**ეპიფანე**, ნათესავი **ფინიკელთა**, მოვედინ აქა, და განვიდე მე ასულისაგან მეფისა».

11. **ჰაშინ** ვითარცა ესმა მეფესა **ფინიკელთათჳს**, წარავლინა მრავალნი გამორჩეულნი კაცნი, რად-თა მოიძიონ **ეპიფანე**. ოა ეძიებდეს იგინი ყოველსა მას სოფლებსა **ფინიკელთასა** და არა პოვეს იგი, არამედ წარვიდეს ცარიელნი მეფისავე. ოა რომელთამე მათგანთა ბოროტი შეემთხვა **ჰრომ-თა** მიერ: ვითარცა მსტოვართა ბოროტად ჰგონებდეს ამათ ყოველსა მას ქუეყანასა **ფინიკელთასა**. **ჰაშინ** წარვიდეს იგინი სივლტოლით და უთხრეს მეფესა, ვითარმედ: «არა ვპოვეთ **ეპიფანე**». **ჟოლო** ეშმაკმან მან კუალად კმა-ყო დიდითა კმითა და თქუა: «ადგილსა რომელსა ჰრქვან **სპანოდრიონ**, მუნ არს იგი დამკვდრებულ».

ჰაშინ მეფემან კუალად მოუწოდა ოც და ათ-სა კაცსა და ჰრქუა მათ: «განიძუარცუეთ ხატი **სპარსთა** და შეიმოსეთ სქემად **ჰრომთა** და წარვედით **ფინიკელ** და მოიძიეთ ადგილი იგი, რომელსა ჰრქვან **სპანოდრიონ** (რომელ არს თარგმანებით: *იშეთ საწყლტ*), და მომგუარეთ მე **ეპიფანე**, რომელ-იგი დამკვდრებულ არს მას ადგილსა». **ჰაშინ** გამოვიდეს ოც და ათნი იგი კაცნი მოვლინებულნი მეფისა მიერ, შეიცვალეს თჳსი იგი სამოსელი და მოვიდეს **ფინიკელ** და დიდითა შრომითა ეძიებდეს მას და ითარგმანეს მათ ადგილი იგი **ეპიფანტსი** და მიიწიფნეს იგინი მას ადგილსა ღამე. **ჟოლო ეპიფანე** ღამისა ლოცვასა შესწირვიდა ღმრთისა. ოა ვითარ მივიდეს იგინი კარსა მას სენაკისასა და ჰრეკდეს, **ჟოლო ეპიფანე** ყოლადვე არა შეძრწუნდა გულის-სიტყვთა, არამედ იგი საქმესა ღმრთისასა აღასრულებდა. **ჟოლო** იგინი გულის-წყრომითა დიდითა აღიძრნეს და ეგულებოდა მათ გარდადგომად კარი იგი სენაკისად მის.

ჰაშინ ერთმან ვინმე მათგანმან დანაკი მოიტაცა, დასაკშველსა მას კარისასა ამან მიყო, და დაადგრა კელი იგი მისი შეუძრველად და შეუდრეკელად და ყოვლად განკმელი. **ჰაშინ** სხუანი იგი შიშმან შეაძრწუნნა, და წარვიდეს იგინი განშორებულად სენაკისა მისგან. **ჟოლო ეპიფანე** ყოველივე აღასრულა შემდგომითი შემდგომად სულიერი მსახურება და განაღო კარი იგი სენაკისად. ოა იხილა რად მან, რომელსა-იგი

კელი განკმელ ედგა, დაფარდა იგი პირ-დაქცევით ქუეყანასა ზედა და ჰრქუა: «შემიწყალე მე, საყუარელო მკურნალო უკუდავისაო». **ჟოლო ეპიფანე** ჰრქუა მას: «რადსა ითხოვ კაცისაგან ცოდვილისა?» **ჟოლო** მან ჰრქუა მას: «ცოცხალი მოვედ ამას ადგილსა, და აჰა ესერა განკმა კელი ჩემი». **ჟოლო ეპიფანე** ჰრქუა მას: «ცოცხალი მოხუედ, ცოცხალ იქმენ!» და შეახო მას, და მოვეო კელი მისი, ვითარცა იგი სხუად.

10. **ჟოლო** უკუე იხილეს ყოველთა მათ, რომელი იგი კმნა სასწაული, მაშინ მოვიდეს ყოველნი და შეუცვლეს **ეპიფანეს** და აღიარეს ბრალი იგი, რომლისათჳს-იგი იყო მოსლგად მათი მისა. **ჟოლო ეპიფანეს** ვითარცა ესმა სიტყუად იგი კაცთა მათგან, ცნა მან, რამეთუ სული იგი, რომელი განიდევნა მის მიერ ჭაბუკისა მისგან, ესე წარსრულ არს და აურევებს ყრმასა მას.

ჰაშინ ჰრქუა მე: «აღდეგ, შვილო, და შეუდგეთ კაცთა იმათ». **ჟოლო** მათ ჰრქუეს: «არავისა მოვლინებულ ვართ, **ჟოლო** შენსა, მამაო, მეფისა მიერ და კარაულიცა მეტი შენთჳს მოგვბამს, რადთა დასჯდე მას». **ჟოლო** მან თქუა: «მე ფერკითა მალედ ვიდოდი, **ჟოლო** მოწაფედ ჩემი არა დაუტეო აქა». ოა იგინი კუალად ეტყოდეს შიშითა დიდითა: 25 «**აგსხნეთ** თქუენ აქლემსა ერთფერად, გარნა დაწყნარებულად **ჟოლო** შემოგვდეგ მონათა».

ოა ერთი ვინმე მათგანი ჭაბუკი მხიარული დაფარდა პირსა ზედა თჳსსა და თაყუანი-სცემდა ამას და ეტყოდა: «შემინდევე, მამაო!» **ჟოლო ეპიფანე** დაწყნარებულთა პირითა ჰრქუა მას: «აღდეგ, შვილო, ღმერთმან გაკურთხენ შენ». **ჰაშინ** ჭაბუკმან მან დიდითა დაწყნარებულებითა და განგებითა ორითავე ნებითა აიქუა **ეპიფანე** და დასუა იგი სარბიელსა აქლემსა და მოვიდა 35 ჩემდაცა და ყო ვერევე მსგავსად. ოა იგი წინა ჩუენსა ვიდოდა. ოა მი-რად-ვლეთ ჩუენ საგანშ ვითარ ოც და თხუთმეტი, და მივიწიენით ჩუენ სამეუფოდ და დავედგით ჩუენ ერთსა ადგილსა, რომელსა ჰრქვან **ურიტ**, და სამნი მათგანნი შევიდეს და უთხრეს მეფესა, და ბრძანა მეფემან შესლგად **ეპიფანესი** მის წინაშე. ოა შევიდოდა იგი დიდითა განგებულებითა, ვითარმცა არავინ იყო კრებული იგი სამეფოსა მას შინა. **ჟოლო** მე უკუანა მას შეუდეგ, და შიში და ძრწოლად 45 დამეცა ჩემ ზედა დიდი, ვიხილე რად ერი იგი გარემო მდგომარშ **ურიტ**სუად, და შემიდრწუნდა მე გულის-სიტყუად ჩემი.

12. **ჟოლო ეპიფანე** ვითარ მიეახლა მეფესა, მეყსეულად აღდგა მეფშ იგი საყდართაგან თჳსთა. **ჰა-**

შინ ჰრქუა **ეპიფანე**: «დაჯედ, შეილო, საყდარსავე შენსა და ნურარას შეორგულდები შენ გლოვასა მაგას შენსა, რამეთუ მაქუს მე ღმერთი, რომელმან განდევნოს ეშმაკი, ხოლო გრწმენინ კაცთ-მოყუ-არშ და იხილო მკუეთრ ღმრთისა მადლი, არამედ ნუ შეურაცხ-ჰყოფ თქუმიულთა ამათ და იხილო ყრმად განცოცხლებული შორის ყოველთა, რამეთუ ბოროტი ეშმაკი გამოდევნა მიერ ადგილით, და მოვიდა აქა შენისა ასულისა. მკუეთრ გრწმენეს ჯუარ-ცუმიული, ესე განადოს ასულისაგან შენისა. სანათლინ, შეილო, გული შენი, და იხილო იგი განდევნული. ჰომგუარეთ იგი ჩუენ შორის, და იხილო მადლი კაცთმოყუარისა».

ჰაშინ მოიყვანეს ასული იგი მეფისა შორის ყოველთა. ოა ჰრქუა **ეპიფანე** ასულსა მას: «იქმენ შენ ბრძენ და თაყუანის-ეც მამასა შენსა, რამეთუ მგელი ამიერიტგან არღარა გეუფლოს შენ!» და ესე რად ჰრქუა **ეპიფანე**, უპერა კელი ასულსა მას და დასწერა მას სამჯერ ჯუარი და ჰრქუა სულსა მას, რომელი-იგი აურვებდა მას: «ირბიე ბოროტად ასულისა ამისთეს: ივლტოდე აწ მაგ-ისგან დაუმკდრებელთა ადგილთა!» ესე ჰრქუა **ეპიფანე** ეშმაკსა მას, და მეყსეულად განვიდა იგი ასულისა მისგან.

ოა ვითარცა იხილა **ეპიფანე** განკვრეებად იგი მეფისა მის, ჰრქუა მას: «გიხაროდენ, მეფე, ასულისათეს შენისა, რამეთუ ივლტის აწ მგელი იგი დაუმკდრებელსა ადგილსა!» მაშინ ჰრქუა ასულსა მას მეფისას: «წარვედ, ასულო, შენსავე მას სასუენებელსა და იყავ შენ სიხარულით დედისა შენისა თანა კეთილისა და ამიერიტგან ეკრძალე ჴორცთა შენთა, და არღარა მოგეახლოს შენ ამიერიტგან მზაკვარი იგი!» და ესმა რად ესე ასულსა მას მეფისასა **ეპიფანესგან**, მაშინ წარვიდა იგი სასუენებელსა მას, სადა-იგი იყო დედად მისი. ოა იყო იგი მის თანა მშჯდობით.

13. ჰაშინ მეფემან მოიდრიკა ქელი თჳსი **ეპიფანესა** მომართ. სხილეს რად ყოველთა მათ მეფე იგი მოდრეკილი, მაშინ მათცა მოიდრიკნეს ქუეყანად და ეტყოდეს იგინი **ეპიფანეს**: «მადლითა საესეო და შემკობილო, იყავ აქა გულს-მოდგინედ წინაშე მეფისა და იქმენ შენ მამა წინაშე სამეფოსა მისსა და იყავ ჩუენ ყოველთა თანა მოუკლებელად, რამეთუ აჰა ესერა აღაშფოთა ეშმაკმან სამეფოოდ, და მოხუედ აქა განმებად მისა». ჰაშინ ერთმან ვინმე მათგანმან მოგუ-მან პირველმან ჰრქუა მას დაწყნარებულად: «მნეტარო **ეპიფანე**, მოგუთა მობაძაო, რამეთუ მოხუედ აქა განმგებელად ჩუენდა, არამედ დევ

აქა და გუასწავებდ ჩუენ, და ყოველნი მოგუნი გერჩდეთ შენ». სმა რად ესე **ეპიფანეს**, ჰრქუა მოგუსა მას უგულისკმოსა: «მ მოგო, მტერო ჴეშმარიტებისაო, ისწავე შენ არა სიტყუად უკეთურებისა სიტყუასა და დასდევ საცოდ პირსა შენსა და იყავ შენ დადუმებულ მოუკლებელად და ნუ გგონიეს შენ, მონად ღმრთისა ვითარცა მოგც იყო სიცრუვისა».

სე რად თქუა **ეპიფანე**, მეყსეულად დაადგრა სიტყუა-მეცნიერი იგი მოგუი პირ-უტყუად უსიტყუელად და შეუძრველად ადგილსა მას. სხილა რად ესე მეფემან მან გვრგვონსანმან და ყოველთა, შიშმან შეიპყრნა იგინი, დაეცნეს იგინი ქუეყანასა ზედა. ჰაშინ ვითარცა იხილნა **ეპიფანე** ყოველნი იგი დაცვებულნი, მიყო კელი მისი მეფისა მის და ჰრქუა მას: «აღდევ და იქმენ შენ დაწყნარებულ და იყავ შენ ცოცხლებით შენსა ამას სასუენებელსა». სე რად ჰრქუა **ეპიფანე**, მაშინ აღდგეს ყოველნი იგი ფერტა ზედა თჳსთა. ოა ჰრქუა **ეპიფანე** მოგუსა მას: «ხედვედ აწ, რასა ხედავ და რად გესმის, და ეკძრალე შენ ჴეშმარიტებასა და ნუ მხედავ მე, ვითარცა მოგუსა, რამეთუ მონად ვარ მე ჯუარ-ცუმიულისა. ოწ იტყოდე და გესმოდენ, ვითარცა წინად, და იყავ შენ მოყუარე ჴეშმარიტებისა». ჰაშინ მოგც იგი აღეტყუა და შეინანა და თქუა შეცოდებად იგი წინაშე **ეპიფანესა**.

14. ჰაშინ მეფემან ბრძანა მოღებად ოქროდსა და ვეცხლისა და მარგალიტისა და ქვისა პატიოსნისა წინაშე ყოველთა. ოა დადგეს იგი ფერტთა თანა **ეპიფანესთა**. ოა ჰრქუა მას: «მიილე ეგე, მამაო, და გაცსომცა მე სულისა შენისა თანა». ღოლო **ეპიფანე** ჰრქუა მეფესა: «ჩუენ ამას ყოველსა შეურაცხ-ვჰყოფთ, რადთა შვეიკრძალოთ ჴეშმარიტებად. ოა ნუ შრომასა შემამთხუევ მე ამის ყოვლისათეს, რამეთუ მე ქრისტემან მასწავა, ვითარმედ მიილე ეგე შენ და დაჰფალ ეგე შენსავე შინა სასუენებელსა, და იყოს ეგე შენდა მკვდრად დაუკლებელად, რამეთუ ხედავ ხოლო, და არს, და უცალო გიქმს შენ, რომელი ვერ შემძლებელ არს შეწვენად შენდა, რამეთუ გაქუს ეგე ბოროტად გულისა სიტყუასა შენსა და სულსა წარიწყმედ ოქროდთა ამით, რომელი მოგეცა შენ უფლისა მიერ, რადთა მისცემდე შენ მოვედრეთა და იყო შენ მართალ ღმრთისა მიერ ყოველთადასა, ნუუკუე სადამე დაისაჯო განკითხვასა მას და იყო შენ მოცუულ გარესკნელსა მას ბნელისასა და მაშინლა მოგეცსენოს შენ სიტყუად ჩემი. ორამედ აწ შეიწყნარე ჩემი სიტყუად და მაშინ იყო

ფანე მეფესა მას: «ნუ განიზრახავ ჩემთვის მაგას, რამეთუ კაცი ვარ მეცა, მსგავსი ვნებისაჲ, არამედ ღმერთი ჩემი, რომელი მრწამს მე, მისცემს მოყუარეთა მისთა». სე რაჲ ჰრქუა **ეპიფანე** და უფროდისიკა ამისა, მაშინ ჰრქუა მეფესა მას: «აჲ უკუნიქეც, შვილო, შენსავე სასუენებელსა, და ჩუენ მივიდეთ მამულადვე ჩუენდა». **ხოლო** მეფემან ჰრქუა **ეპიფანეს**: «რაგდენი მახჯლოსანი მოვაგვლინო შემწედ შენდა, მამაო?» **ხოლო ეპიფანე** ჰრქუა მეფესა მას, რამეთუ: «მაქუს მეუფე ცათა შინა მცველად ჩემდა — ღმერთი, და მახჯლოსნად — წმიდანი ანგელოზნი მისნი». **ჰაშინ** მეფემან მოიკითხა **ეპიფანე** და ჰმა-ყო დიდითა კმითა და თქუა: «წარვედ და მივედ სიმრთელით, **ეპიფანე**, დიდებო **ჰრომთაო**, და მომი ცსენენ ჩუენ, რომელნი-ესე ვართ სპარსეთს შიგან».

18. **თა წარმო-რად-ვემართენით ჩუენ სპარსეთით**, მოვედით ჩუენ **ფინიკედ** და მივედეთ **ფინიკით** კერძო და შევედით ჩუენ შინა **სპანოდრიოდ** და ვპოვეთ ჩუენ სენაკი იგი, ვითარცა წინადთ იყო, და დავეყვით ჩუენ სამი დღე ადგილსა მას. **თა წყალი** არა იყო სასუმელად ჩუენდა. **თა** მაშინ დადგა **ეპიფანე** აღმოსავალით კერძო და ილოცვიდა იგი ზეცისა ღმრთისა და იტყოდა: «რომელმან ფიცხელნი კლდენი განაპენ და მისგან წყალნი გამოადინენ და ერსა მას მოკლებულსა წყალი ასუ, აჲ განაპე ესეცა ქუეყანაჲ და ყავ ამისგან წყლად გამომდინარედ დამკვდრებულთა აქა მორწმუნეთა შენთა კაცთათჳს». **თა** ვითარცა ესე თქუა **ეპიფანე**, სულნელებად დიდი იყო ადგილსა მას. **თა** კუალად მორდკა იგი მესამედ ქუეყანადვე და ილოცვიდა და მოიღო სათხროლი და აღმოჰკუეთა მცირედ ქუეყანაჲ იგი, და აჰა ესერა წყალი მცირედ აღმოეცა. **თა** ვითარ კუალად აღმოჰკუეთა, სიმდიდრე მდინარისაჲ მის იყო საყოფელსა მას ჩუენსა. **თა** ვიყვენით ჩუენ ადგილსა მას დაყუდებით — იგი და მე.

ხოლო ღმერთმან რომელმან აღმოაცენის თივად პირ-უტყუთათჳს და მწუანმ სამსახურებელად კაცთა, მოჰრწვევიდა წყალი იგი ქუეყანასა მას ყოველსა ბრძანებითა ღმრთისაჲთა ოდესვე, რომელი ზრუნავს კაცთა ნათესავისათჳს, გამოაცენა ქუეყანამან მან სიმრავლე იგი მხალისად საკმრად და საზრუნავად ჩუენდა.

და რომელნიმე ნადირნი ამას მოუჭდიან და ყოველი იგი მწუანვილი მისი განრყუნიან. მერმე ოდესმე **ეპიფანე** დგა მხალსა მას ზედა და ნადირთა მათ, ვითარცა კაცთა, ჰზრახვიდა და ეტყოდა: «ნუ მე შრომასა შემამთხუევთ, რამეთუ კაცი

ვარ მე ცოდვილი, გლახაკი და სიმრავლისათჳს ცოდვითა ჩემთაჲსა ვარ ამას ადგილსა, ვიგლოვ, რადთა ღმერთმან შემინდოს მე ცოდვითა ჩემთა, და ესე ნუგეშინის-საცემელი მან მომცა მე საზრდელად. **თა** აჲ ჩუენ გამცნებო, ნუღარა მოხუალთ ადგილსა ამას და მავნებო მე მწუანვილსა ამას». **ხოლო** ველურთა მათ ნადირთა ვითარცა ესმა ესე **ეპიფანესგან**, ვითარცა კაცთა ბრძენთა, უკუეთუმცა ვინმე შესცოდა ერთსა დიდთაგანსა და ემხილის მის მიერ და დაჰრცხუენის მას, ეგრეცა ნადირთა მათ შეიკდიმეს სიტყუასა მას ზედა **ეპიფანესსა** და წარვიდეს იგინი მეკსეულად და მიერ დღითგან არღარა მოეახლნეს იგინი ადგილსა მას ჩუენსა.

19. **ვითარცა** ესმა სარკინოზთა მათ, რომელთა იგი გკშმნეს ჩუენ სახლი, რამეთუ მოვიდა **ეპიფანე სპარსეთით**, მაშინ მოვიდეს იგინი შემთხუევად მისა, რადთა იკურთხნენ მისგან, და კუალად გკშმნეს ჩუენ სხუადღა სამი სენაკი და დაყვეს მათ ჩუენ თანა ვითარ ოთხი თუჴ და ესრტო წარვიდეს იგინი ადგილსავე მას თჳსსა. **სმა** რაჲ ყოველსა **ფინიკესა**, ვითარმედ **ეპიფანე იშუთ საწყლესა** მას იყოფვის, შემოკრბეს სხუანიცა ძმანი მონასტერსა მას. **თა** ვიყვენით ჩუენ ყოველნი რიცხვთ ვითარ ორმოც და ათ ოდენ.

ჰერმე ოდესმე იყო დღე ერთი და წარვიდა **ეპიფანე** მონასტერსა მას დიდისა **ილარიონისსა** ხილვად ძმათა, და წარვედ მეცა მის თანა. **თა** შეგკწენარნეს ჩუენ ძმათა მათ სიხარულითა დიდითა, და დავეყვით ჩუენ დღე მრავალი. **ხოლო** ეშმაკი რომელი დასაბამითგან წინა-აღმდგომ არს მონათა ღმრთისათა, შეიმოსა მან ხატი **ეპიფანესსი** და მივიდა იგი მონასტერსა მას, რომელსა ჰრქუან **სპანოდრიონ**, და შეემთხვა მას ძმაჲ ვინმე უუდბჴსი და მორბიოდა იგი თაყუანის-ცემად მისა და დაჲარდა იგი ქუეყანასა ზედა და თაყუანის-სცა უკეთურსა მას ეშმაკსა, და შევიდა იგი მისა, და იყო იგი დაუწყნარებელ ძმათა შორის.

ჰაშინ ჰრქუა **ეპიფანე** დიდსა **ილარიონს**, რამეთუ: «მგელი შევიდა, მამაო, მონასტრად, შეაშფოთნა და შეაძრწუნა ყოველნი ძმანი». **სე** რაჲ ჰრქუა **ეპიფანე**, მაშინ მოვიკითხენით ყოველნი იგი და გამოვედით გზასა ჩუენსა. **თა** ვითარ ჩუენ შევედით მონასტრად, და ვითარცა იხილა ეშმაკმან მან **ეპიფანე**, მეკსეულად განვიდა იგი ძმისა მისგან.

20. **ჰერმე** ოდესმე ქუეყანისა მოქმედნი ვინმე სამნი შემოვიდეს მონასტრად, და ეშმაკი არაჴმიდაჲ აქუნდა ერთსა მას სამთაგანსა. **თა** ვედრე-

ბოდეს იგინი ეპიფანეს მისთვის, რომელსა-იგი სული აქუნდა არაწმიდად, და ეტყოდეს: «შეწიე ჩუენთანასა ამას, მამაო». ღოლო ეპიფანე პრქუა მათ: «წარიყვანეთ, შვილნო, თქუენი ეგე მოყუ-ასი და წარვედით თქუენ მშვდობით, რამეთუ სახ-ელითა იესუ ქრისტესითა არღარად არს მაგას თანა ბოროტი». ღოლო მათ პრწმენა სიტყუად იგი ეპიფანესი, და წარვიდა მათ თანა კაცი იგი ცოცხალი სახედ თვსა.

21. პერმე ოდესმე კუალად ღომი იყო ერთსა ადგილსა უდაბნოსა ვითარ მილიონით სამე-ოცით ჩუენისაგან მონასტრისა. ოა ვითარ იყო იგი ტყესა შიგან დამალულ, და მრავალნი კაცნი წარმომავალნი მას ადგილსა განერყუნეს მას. ოა ვითარ იყო ადგილი იგი უპაშტაკჱს მოგ-ზაურთათვს ფრიად, და შეკრბეს ყოველნივე იგი მისლვად ადგილისა მისთვის, და მოვიდეს იგინი ეპიფანესა მონასტრად და ეტყოდეს მას ღომი-სათვს ხენეშისა და უკეთურისა, რამეთუ: «უგზო და უვალ იქმნა ადგილი იგი, მამაო, შიშისა მის-თვის ღომისა, რამეთუ მრავალნი კაცნი წარუწყ-მედიან მას, და სხუათა ეშინის და არღარავინ იკადრებს მისლვად ადგილსა მას».

ღმად რად ესე ეპიფანეს ხენეშისა მისთვის ღომი-სა, პრქუა ყოველთა მათ მუნ მდგომარეთა: «გუა-ლეთ, შვილნო, და მივიდეთ სახელითა უფლისად-თა და ვიხილოთ ღომი იგი სისხლის-მსუმელი». ოაშინ წარმიყვანა მე ეპიფანე, და წარვედით ჩუენ კაცთა მათ თანა. ოა მი-რად-ვედით ჩუენ ადგ-ილსა მას, მაშინ დაეცა შიში დიდი ყოველთა მათ, რომელნი-იგი იყვნეს ჩუენ თანა. ოა პრქუა ეპი-ფანე კაცთა მათ: «სადა არს, შვილნო, საყოფელი იგი ღომისად მის?» ხოლო მათ ურუენეს ადგილი იგი ეპიფანეს. ოაშინ შვეიდა ეპიფანე წინა ყო-ველთასა ადგილსა მას, ხოლო ღომი იგი არღა ეხილვა მას, და პრქუა ეპიფანე დიდითა ცმითა: «სადა არს სამკვდრებელი ღომისად მის ხენეში-სად?» მაშინ გამოფარდა ღომი იგი ტყისა მისგან შემთხუევედ ეპიფანესა. ოა ვითარცა იხილა ღომ-მან მან ეპიფანე, მეყსეულად დაეცა იგი ქუეყანასა ზედა და მოკუდა. ოაშინ მიეახლა ეპიფანე მძო-რსა მას, ხოლო სხუანი იგი ყოველნი ივლტოდეს, რამეთუ შიში დიდი დაცემულ იყო მათ ზედა, და ესრტო განიზრახვიდეს იგინი, ნუუკუე ეპიფანეცა მოკლას. ღოლო ეპიფანე დიდითა ცმითა ეტყოდა მათ ყოველთა და პრქუა: «მოვედით, შვილნო, და იხილეთ მძორო ესე მცეცისად ამის». ოაშინ პრ-ქუა ეპიფანე კაცთა მათ: «უკუეთუ სარწმუნოებად გაქუნდეს თქუენ მაცხოვრისად, ყოველნი მტერნი

თქუენნი ესრტო დაეცნენ».

ოაშინ წარგყვანეს ჩუენ ყოველთა მათ კაცთა და მოგყვანეს კუალად მონასტრადვე ჩუენდა და იგინი იკურთხნეს ეპიფანეს მიერ და წარვიდეს გზასა თვსსა. ოა დიდებულ იქმნა ადგილი იგი, რომელსა-იგი წინადთ ერქუა სპანოღრიონ ეპი-ფანეს მიერ, რამეთუ იყო ოდესმე ესე მიუვალ და უგზო და უწრყულ, რომელსა-იგი წინადთ სახელ-ედვა, რამეთუ არა იყო წყალი, ამისთვის ქწოდა მას სპანოღრიონ, ხოლო მერმე იქმნა იგი სამოთხე და ყოველივე კეთილი მოაქუნდა წყლისა მისგან რწყვითა საზრდელი ფერად-ფერადი.

22. ოა ამის ყოვლისა შემდგომად, რომელსა ღირს იქმნა ეპიფანე ღმრთისა მიერ დიდსა ამას და საკვრველსა ნიჭსა, რომელი მოჰმადლა მას ღმერთმან, ყოველსავე ჰუმმარიტებით გამოსთარგ-მანებდა ღმრთის-მოცემულთა წიგნთა, რამეთუ მოიღის მან საღმრთოდ წიგნი და წარუკითხის ძმათა და ძალსა ამისსა უჩვენებნ მათ.

ღმად რად ესე დიდსა მას ეპიფანეს ფილოსო-ფოსსა, რომელი ედესას დამკვდრებულ იყო, ეპიფანესთვის, ვითარმედ სიტყუა-მეცნიერი არს იგი, და გული-უთქუმიდა ამას ხილვად მისა. ოა-შინ მოვიდა ეპიფანე ფილოსოფოსი მონასტერსა ჩუენსა, და სიმრავლე იგი ძმათად დგა და გა-ლობასა შესწირვიდეს ღმრთისა, ხოლო ეპიფანე თვსაგან იყო და ღოცვასა აღასრულებდა. ოა შემდგომად აღსრულებისა მის ყოვლისა მსახ-ურებისა ერუენა ეპიფანე ძმათა მათ, ხოლო ფილოსოფოსი იგი დგა და ხედვიდა სიმრავლესა მას და არცა ერთი ვინ მოიკითხა მათგანი. ოა-შინ ვითარცა იხილა ეპიფანე ფილოსოფოსმან, ცნა და მირბიოდა და თაყუანის-სცა მას. ღოლო ეპიფანე პრქუა ფილოსოფოსსა მას: «რადსათვს დიდი ეპიფანე და უფროდსა სიტყუა-მეცნიე-რი და ფილოსოფოსი, რომელი ედესას დამ-კვდრებულ ხარ, რადსათვს მოხუედ აქა მცირისა და ცოდვილისა ეპიფანესა? ვითარმედ ამას ზედა მკვრს, ფილოსოფოს, რამეთუ უცბისა მოხუედ და უმეტესლა ესევითართა ამათ ბოროტთა გზათა, რომლისათვს ბრალისა, თქუ, ჰ ფილოსოფე?»

ღოლო ფილოსოფოსმან პრქუა ეპიფანეს: «ნუ გიკვრნ ამას ზედა, მოძღუარო სასურველო, რამეთუ თქუა დიონოსიოს ალიკარნასეველმან, რამეთუ პირი პირსაღა ზედაგნ, გინა თუ უკეთესი რამე შესაძლებელ არს ყოფად, ანუ თუ ბორო-ტი კეთილსა მას შვერიის, ერთსავე ძელსა ზედა განუჰყრნიან, და არავის კაცსა, ვითარმცა ერთი კუართი ეცუა და გაუქლეშრად გორცნი მისნი

დაუმარხნა, და რამეთუ მრავალმან შემთხუევამან მრავალი სიტყუა მოსცის, და სადა უკუე არნ მრავალი სიტყუა, მრავალი გამოცდილება ფერად-ფერადი იქმნის». სე ჰრქუა ფილოსოფოსმან მან **ეპიფანეს** და უფროდსილა ამისა და დადუმნა იგი და არღა აღმოთქუა სიტყუად წინაშე **ეპიფანესა**.

ჰაშინ მოიღო **ეპიფანე** წინაშე იგი წიგნი სოფლისა შესაქმისა და გამოუთარგმანებდა შემდგომითი შემდგომად ფილოსოფოსსა მას. **ხოლო** ფილოსოფოსმან მან რომელიმე შეიწყნარა და რომელსამე წინა-აღუდგა. **ოა** დაყვეს მათ სამი დღე პასუხობასა შინა ურთიერთას, და რამეთუ შეუხავებელობად იყო მათ შორის სიტყუასა მას მათსა ზედა. **ჰაშინ** ვითარცა იხილა ფილოსოფოსმან ცხორებად იგი და ჩუეულებად **ეპიფანესი**, დიდად ფრიად შეუყუარდა იგი. **ოა** მეოთხესა დღესა ჰრქუა ფილოსოფოსმან **ეპიფანეს**: «მოძღუარ, კეთილ არს ყოფად ადგილსა ამას, და მნებაეს, უკუეთუ ჰბრძანო, ყოფად აქა». **სრქუა ეპიფანე** ფილოსოფოსსა მას: «ეგე ნეფსით თვსით არს კაცად-კაცადისად». **ხოლო** ფილოსოფოსმან მან ჰრქუა **ეპიფანეს**: «არამედ წიგნებიცა ჩემი მოვიღო აქა». **ხოლო ეპიფანე** ჰრქუა ფილოსოფოსსა მას: «რადცა უნდეს გულის-სიტყუათა შენთა, ჰპოო **ეპიფანე** ჰუმარტებით ყოველსა ზედა». **ხოლო** ფილოსოფოსმან ჰრქუა **ეპიფანეს**: «**კალისტოს** წარვიდეს ჩემისა წიგნისა მოღებად». **ხოლო ეპიფანე** ჰრქუა ფილოსოფოსსა მას: «ვიდოდე და წარვედ ცოცხლებით **კალისტოს** თანა». **ხოლო** ფილოსოფოსმან ჰრქუა **ეპიფანეს**: «ყოველი საქმე ჩემი **კალისტოს**ს მიუტეო, რამეთუ მე არღარა განვიდე ამიერითგან ადგილისა ამისგან».

ხოლო კალისტოს ესე იყო ძმ **აქტიოსისი**, დიდისა მთავრისა **პრომელისა**. **ომა**ს **კალისტოს**ს სული ბოროტი აქუნდა. **ოა** ამან იხილა **ეპიფანე** ჩუენებით ძილსა შინა და ჰრქუა მას: «გინებსა, **კალისტო**, რადთა განგადო სული ეგე შენგან?» **ხოლო კალისტოს** ჰრქუა: «ვინ ხარ შენ, უფალო ჩემო, რომელი შეუძლებ განძებად ამისა?» **ხოლო ეპიფანე** ჰრქუა **კალისტეს**: «მე ვარ **ეპიფანე ფინიკელი პალესტინისა**, რომელი **სპანოდრიონისა** ვიყოფი მონასტერსა. **მკუეთუ** განგადო სული ეგე ბოროტი შენგან, მოვედ და იყავ შენ ჩემ თანა **სპანოდრიონს**». **ჰაშინ კალისტოს** ჰრქუა **ეპიფანეს**: «უფალო, განაძე ჩემგან არაწმიდად ესე სული, და ვიყოფოდი შენ თანა». **სრქუა ეპიფანე**: «იხილე, **კალისტო**, ნუუკუე სხუად რადმე ჰყო და კუალად შენდავე შევიდეს იგი».

ოითარ უკუე განიღუბა **კალისტოს**, **ოთხრა** ესე ყოველი მამასა თვსსა მთავარსა. **ოა** მიერ უკუე დღითგან არღარა **კალისტოს** იურვოდა სულისა მისგან არაწმიდისა.

ჰაშინ შემდგომად სამისა თთვსა ჟამთა ჰრქუა **კალისტოს** **აქტიოსს**, მამასა მას თვსსა: «მინებს, მამაო წარსულად სოფელსა მას **ფინიკელთასა**, რადთა მოვიძიო **ეპიფანე** და ვიყოფოდი მის თანა **სპანოდრიონს**». **ჰაშინ** მექსეულად მამამან მან მისმან მისცა მას ხუასტაგი მრავალი და წარმოავლინა იგი გუნდითა, და მოვიდა იგი **ფინიკელ** და ეძიებდა და მოვიდა იგი **ეპიფანესა** და **ოთხრა** მას ყოველივე იგი და დაადგრა ჩუენ თანა.

ჰაშინ წარავლინა ფილოსოფოსმან მან **კალისტოს** ბრძანებითა **ეპიფანესითა** **ორითა** ყრმითა და სამითა აქლემითა **ედესად** მოღებად წიგნებისა მის მონასტრად. **ჰაშინ** მივიდა **კალისტოს** **ედესად** და მოიღო წიგნები იგი ფილოსოფოსისად მის და აღჰკიდა იგი სამსა მას აქლემსა და მოვიდა იგი მონასტრად.

23. **ჰაშინ** უკუე დღითი-დღედ **ეპიფანე** და სხუად იგი **ეპიფანე**, რომელ არს ფილოსოფოსი, დიდსა მას პასუხობასა შინა იყვნეს იგინი ურთიერთას. **ჰაშინ** ჰრქუა **ეპიფანე** ფილოსოფოსსა მას, რამეთუ: «იტყვს **დანიელ**, ფილესოფე, რამეთუ განსაკითხესა დაჯდა და წიგნნი აღეზუნეს (დან. 7,10); აწ მოვედ, დასხენ შენნი წიგნნი და მე — ჩემნი, რომელნი ღმერთმან ჩემმან მომმადლნა მე, და დავსხედეთ და განვიკითხნეთ თავნი ჩუენნი». **ჰაშინ** დასხნა **ეპიფანე** ღმერთით სულიერნი იგი წიგნნი მარჯუენით კერძო, და ფილოსოფოსმან მან — მარცხენით კერძო. **ოა** დაჯდა **ეპიფანე** მსგავსად ეგრძთვე მარჯუენით კერძო, და ფილოსოფოსი იგი — მარცხენით კერძო. **ჰაშინ** იწყეს დასაბამისასა მას სოფლის შესაქმისასა წიგნთა, **ხოლო ეპიფანე** — დაბადებისასა მას, რომელ-იგი **მოსე** აღწერა, **ხოლო** ფილოსოფოსმან მან — მისსა მას დაბადებასა, რომელი-იგი **ისიდონ** აღწერა. **ოა** შემდგომითი შემდგომად გარდავლეს ორივე იგი წიგნი და იპასუხებოდეს იგინი ურთიერთას, არამედ იყო ნათელი ნათელ და ბნელი იგი — ბნელ, რამეთუ **მოსე** ღმრთისა შეწევნითა აღწერა, **ხოლო ისიუდოს**ს რომელსა-იგი ღმრთისაგან ცხორებად აქუნდა, ეშმაკისა ცთუნებითა აღწერა. **ოა** წელიწადი იგი ყოველი დაყო **ეპიფანე** ცილობასა მას ზედა ფილოსოფოსისა მის თანა.

24. **ოა** მერმე ოდესმე ერისაგანთა ვიეთმე, რიცხვით ვითარ სამეოცთა, მოიყვანეს ჭაბუკი ვინმე, რომელი სულისაგან არაწმიდისა აღშფოთებულ

იყო, და ვერ შეუძლეს შეკრძაღვად სამეოცთა მათ. ჰაშინ ჯაჭვთა შებორკილეს და მოიყვანეს მონასტერსა მას **ეპიფანესა**. ჰაშინ ჰრქუა **ეპიფანე** ფილოსოფოსსა მას: «მივედ, ფილოსოფე, რომელი-ეგე პასუხობასა ჰყოფ ცოდვილისა **ეპიფანეს** თანა, და ჰხადე მრავალთა ღმერთთა შენთა, რადთა განადონ სული ესე ჭაბუკისა ამისგან». ღოლო ფილოსოფოსი იგი განიზრახვიდა ესრტო, ვითარმედ სძლო მან **ეპიფანეს** და არ-ღარა პოვა მან სხუად სიტყუად, ვერე ვგონა მას **ეპიფანეს** **მსოფს**. ზოლო **ეპიფანე** ცნა ესე და ჰრქუა ფილოსოფოსსა მას: «რასა იტყვ, ჰ ფილოსოფე, ჭაბუკისა ამისთვს: ანუ განკურნე უძღური ესე, და მაქუნდეს სარწმუნოებად ღმრთისა შენისად, ანუ ღმერთმან ჩემმან განადონ სული ესე არაწმიდად ჭაბუკისა ამისგან, და იყავ შენ სარწმუნოებასა ჯუარ-ცუმულისასა». ღოლო მას ყოველსა ზედა არა ჰრწმენა ფილოსოფოსსა მას **ეპიფანეს** იგი სიტყუად, რამეთუ ლაღობის ვგონა მას.

ჰაშინ **ეპიფანე** აღდგა და უჰყრა ჭაბუკსა მას და ჰრქუა: «შენ გეტყვ, ჭაბუკო, გინებსა რადთა გამოგიხუნე რკინანი ესე კელთაგან შენთა?» ზოლო ფილოსოფოსსა მას ვითარცა ესმა ესე, მეჭსეულად მირბიოდა იგი ერთსა სენაკსა და დაჰჰმა კარი იგი და თქუა და განიზრახვიდა გონებასა თვსსა ესრტო: «ამას კეთილსა ბერსა უცბობით განცნაჲ ჰნებავს ცოფისად ამის, და უკუეთუ ჩუენ არა ვივლტოდიოთ, ვითარცა სიტყუა-მეცნიერნი იგი, განუზრახველად შეგუემთხვოს ბოროტად ვნებად იგი წყლულისა ამისგან».

ჰაშინ გამოუხუნა **ეპიფანე** რკინანი იგი ჭაბუკსა მას და დასწერა მას სამჯერ ჯუარი და ჰრქუა არაწმიდასა მას სულსა: «გამცნებს შენ **ეპიფანე** ცოდვილი, მონად უფლისად, სახელითა იესუ ქრისტესითა ჯუარ-ცუმულისა, ძისა ღმრთისადთა: განვედ შენ კაცისა ამისგან და ნუღარა შეხუალ მისა!» მაშინ მეჭსეულად განვიდა არაწმიდად იგი სული მისგან, და იყო დიდსა შინა დაწყნარებასა ჭაბუკი იგი. ჴილა რად ფილოსოფოსმან მშჯღობად იგი მისი, მაშინ აღჰხდა დასაჰშველი იგი და გამოხლდნა სენაკისა მისგან და თაყუანის-სცა **ეპიფანეს** და იტყოდა იგი წინაშე **ეპიფანესა** ამას სიტყუასა: «**ეპიფანე** გკრგჯნოსანო, რამეთუ აწ მრწამს და მრწმენა, რომელსა-იგი შენ იტყოდე ყოფილისა ამისგან, რამეთუ სიტყუად ზოლო ფრინავს უნაყოფოდ, ზოლო საქმენი ჩანან ნაყოფიერად. Ⴀწ მნებავს მეცა ყოფად ჯუარ-ცუმულისა თანა». ღოლო **ეპიფანე** ჰრქუა ფილოსოფოსსა მას: «რად-სათვს გიკერს, თქვ, ჰ ფილოსოფე, ამას ზედა,

ვითარცა ჩუენ მიერ ყოფილსა? არა, არამედ ძმ ღმრთისად არს, რომელი იქმს მორწმუნეთა მის-თათვს კეთილსა ამას». Ⴀა ესე ზოლო ჰრქუა **ეპიფანე** ფილოსოფოსსა მას და უფროდსიცა ამისა.

25. ჰაშინ ევედრებოდა მას ფილოსოფოსი იგი, რადთა მოსცეს მას ქრისტეს ბეჭედი იგი. ჰაშინ წარმიყვანნა ჩუენ — იგი და მე — **ეპიფანე**, და მივედით ჩუენ დიდისა **ილარიონისა**, და ნათელ-სცა მას დიდმან **ილარიონ**. Ⴀა დავეყავთ ჩუენ მონასტერსა მას შინა დიდისა **ილარიონისა** ვითარ ოცი დღმ. Ⴀა ევედრებოდა **ეპიფანე** დიდსა **ილარიონს**, რადთა წარავლინოს **ეპიფანეს** თანა ფილოსოფოსისა ერთი ძმათაგანი **ელფთრეპოლისა**, რადთა უკუე ყოს იგი ეპისკოპოზმან მღღელ. ღოლო დიდმან **ილარიონ** ყო ვერედო. Ⴀა ესრტო წარმოვედით ჩუენ მონასტერსავე ჩუენსა, რომელსა ჰრქვან **სპანოღრიონ**.

ჰაშინ **ეპიფანე** მოუწოდა ყოველთავე მათ ძმათა და ჰრქუა მათ: «ამას ოდესმე ვგონა რადმე თავი თვსი, ვითარმედ ვარ რადმეო, რომელ არად იყო, რამეთუ იტყოდა ესე თავსა თვსსა ფილოსოფოსად, ზოლო აწ ესერა მადლითა ქრისტესითა ჰეშმარიტად იქმნა ფილოსოფოსად, რომელი მღღელლობისცა ჰატოვსა ღირს იქმნა. Ⴀწ ესე არს სულიერი მამად თქუენი». Ⴀა რამეთუ ესეცა **ეპიფანე**, რომელ არს ფილოსოფოსი, იგიცა ღირს იქმნა მადლთა მრავალთა ღმრთისა მიერ, და იგი იყო მამასახლის ყოველსა მას ზედა კრებულსა.

26. ჰაშინ მრავალნი მოვიდოდეს მონასტრად და არა უტყვებდეს დაყუდებად **ეპიფანეს**. Ⴀა განიზრახვიდა იგი დატყვებასა ადგილისა მის და წასულასა **გვპტით** კერძო და მრქუა მე: «შვილო, მომიდგეა მე?» ზოლო მე ვარქუ მას: «მიგდევდე შენ, მამაო, ვიდრეცა ზჯდოდი». ჰაშინ მოუწოდა ყოველთა მათ ძმათა და იჯმნიდა მათგან და მიხეზი რადმე საციქუელისად მოიღო მათდა და ჰრქუა, რამეთუ: «წარვალ მე, შვილნო, ძმათა მოხილვად მონასტრად დიდისა **ილარიონისა**». ღოლო მათ ცნეს, რამეთუ წასულად ეგულები მას მრავლისა მისთვს შფოთისა მომავალთამს. Ⴀა ყოველნი იგი დაცვეს პირსა ზედა თვსსა და დიდითა ტირილითა და გოდებითა ევედრებოდეს **ეპიფანეს**, რადთამცა არა წარვიდა იგი. ჰაშინ **ეპიფანეს**ცა დიადვე შეეწყალნეს იგინი და მოვიდა იგი, არწმუნა მათ და ჰრქუა, ვითარმედ არღარა წარვიდეს იგი.

Ⴀა დავეყავთ რად ჩუენ ათი დღმ, და მიმიყვანა მე **ეპიფანე** ღამე, და გამოვედით ჩუენ და წარვედით **იერუსალემდ** და თაყუანის-ვეცით ჩუენ ცხორებისა ჩუენისა ჰატიოსანსა ჯუარსა უფლისა-

სა. ოა დავყავთ ჩუენ ქალაქსა შინა მიმოსლვითა ადგილთა მათ სალოცავთა ვითარ ათი და ექუსი დღმ. ოა გამო-რად-ვედით ჩუენ ქალაქით და ვითარ შთავიდოდეთ ჩუენ **იოპედ**, რადათამცა წი-
 5 ალვეკედით ჩუენ ნავითა **გვპტედ**, მაშინ შეგ-
 უემთხვა ჩუენ დედაკაცი ვინმე აღბორებულთი
 სულისაგან არაწმიდისა. ომან შეუპერა ორეკცი
 სამოსლისა ყური **ეპიფანეს** და მოაპო იგი, და
 მვესეულად განვიდა არაწმიდა იგი სული მისგან.
 ოაშინ დაგარდა იგი ფერკთა თანა **ეპიფანესთა**,
 ევედრებოდა და ეტყოდა: «შემინდვე, ნუ მრისხავ
 მე, მამაო!» ხოლო **ეპიფანე** პრქუა დედაკაცსა
 მას: «წარვედ შენ ცოცხლებით სახედ შენდა,
 რამეთუ იგი, რომელმან მიმაპო, განიპო». ოა
 წარვიდა დედაკაცი იგი მშკლობით სახედ თვსა.

27. ხოლო ჩუენ შთავედით **იოპედ** და ვპოვეთ
 მზად ნავი, რომელსა უნდა წიადლსვამ **ალექსან-**
დრიად. ოა განვედით **იოპით** მესამესა დღესა
ალექსანდრიად. ოა გამო-რად-ვედით ჩუენ ნავით,
 შევედით ქალაქად. ჴეგუემთხვა ჩუენ **ჰურიად**
 ვინმე, სახელით **აკულა**. ოსე იყო შჯულის-მოძ-
 20 ლუარი. ოა იწყეს **ეპიფანე** და მან შჯულსა ზედა
 და იცილებოდეს ურთიერთას და იყუნეს იგინი
 დიდსა პასუხობასა მას დღესა შინა, და ზვალ-
 ისა დღე მასვე ზრახვასა კუალად მოვიდეს და
 განივრცეს მრავლად სიტყუად იგი ურთიერთას,
 ვიდრემდის პრწმენა **აკულას** გამოთარგმანებად
 იგი **ეპიფანეს**. ოაშინ უურველად უნდა ქრისტე-
 ანე ყოფად, ხოლო **ეპიფანე** მიიყვანა იგი **ათანასე**
 ებისკოპოზისა.

28. ოა ჩუენ მოვედით **ალექსანდრიით** და
 წარვედით ზენა კერძო **თეპაიდით**, და შეგუემთხვა
 ჩუენ მონაზონი ვინმე, მოწაფმ დიდისა **ანტონი-**
სი, სახელით **პაფნოტიოს**. ოსრქუა მას **ეპიფანე**:
 «გუაკურთხენ ჩუენ, მამაო». ხოლო მან პრქუა:
 35 «კურთხეულ ხართ თქუენ უფლისა მიერ». ოაშინ
 ყო ლოცვად **პაფნოტი**, და ვიკითხენით ურთიერთას
 და დავიგრილეთ ჩუენ მცირედ ადგილსა მას. ოა-
 შინ ჰკითხვიდა **ეპიფანე** **პაფნოტის** ყოვლისავეთვს,
 რომელსა იქმოდა დიდი **ანტონი**, ხოლო მან უთხრა
 მას ყოველივე. ოაშინ პრქუა **ეპიფანე** **პაფნოტის**:
 «მინებს, მამაო, ყოფად ადგილსა მას, რომელსა
 პრქვან **ნიტრიად**». ხოლო **პაფნოტი** პრქუა **ეპი-**
ფანეს: «ჰე, მივედ შენ ცოცხლებით და აღემწრო
 მამათაგან. ოა შეკრიბე შენ თივად ზაფხულისად
 და წარვედ შენ კვპრესა ჴალაქსა და გამოზარდენ
 ცხოვარნი სასამოსლედ და პატვიის-ცემად ყრ-
 მათა, რომელნი იყუნეს შენდა კრავად».

29. ოსე რად თქუა **პაფნოტი**, მაშინ კუალად ყო

ლოცვად, და მოვიკითხენით ურთიერთას და წა-
 რვედით ჩუენ კაცად-კაცადი გზასა თვსსა. ხოლო
 იყო ვინმე ადგილსა მას **ლეონტი** ქალაქისასა
 კაცი, მრავალთა მიერ სახელოვანი, რომელთა
 5 ეგონა იგი კეთილისა მეტყუელ, და წინადთ-
 მეცნიერებად ღმრთისა მიერი აქუს მას. ხოლო
 სახელი ერქუა მას **იერაკის**. ოა მისთვს **პალ-**
ესტინესვე ესმინა **ეპიფანეს** და სურვიელად უნდა
 მისი ხილვად. ჴგრეცა **იერაკის** ესმინა **ეპიფან-**
ესთვს. ოა იყო ესე გარეშე **ლეონტი** ქალაქსა ვი-
 10 თა მილიონით ერთით. ოსე ასწავებდა არა აღდგ-
 ომასა ამათ კორცთასა, არამედ სხუანიო ამათ
 ნაცვალად, და ესენი ქუეყანასა ზედა დადნენო,
 რამეთუ წერილ არს, ვითარმედ: **ქუეყანისად ხარ**
 15 **და ქუეყანადვე მიიქცეო** (შესქ. 3,19). ოა კუალად
 იტყოდა იგი ყრმათათვს, ვითარმედ არა სრულად
 იყუნენ იგინი მერმესა მას საუკუნესა.

ოა შე-რად-ვედით ჩუენ მონასტერსა მას მის-
 სა, ვპოვეთ სიმრავლმ იგი დიდძალი, რომელნი
 20 იმოძღურიდეს მისგან, რამეთუ იყო ესე გან-
 შორებულ ყოველსა საჭმელსა და სასუმელსა
 მრავალსა, რამეთუ არცა ზეთი და არცა ღვწო
 შე-სადამე-სრულ იყო პირსა მისსა, ვინადთგან
 იქმნა იგი მონაზონ.

25 ოითარ უკუე იხილა მან **ეპიფანე**, ჰკითხვიდა
 მისთვს, ვითარმედ ვინაჲ არს იგი, და ისწავა,
 ვითარმედ **პალესტინელი** არს იგი. ოა კუალად
 ჰკითხა სახელი მისი და ისწავა, ვითარმედ **ეპი-**
ფანე პრქვან მას. ოსმა რად ესე, შემფოთნა ფრი-
 30 ად, რამეთუ იყო **გვპტეს** ჰამბავი **ეპიფანესთვს**,
 ვითარმედ სიტყუა-მეცნიერ არს იგი და წინადთ-
 ცნობად აქუს მას.

ოა ამისა შემდგომად, ოდეს-იგი იკითხა **ეპი-**
ფანესთვს, ვითარმედ ვინაჲ არს იგი, და ისწა-
 35 ვაცა სახელი მისი, მაშინ კუალად იწყო სწავლად
 კრებულსა მას. ოა ვითარ მოვიდა იგი აღდგომი-
 სათვს მკუდართადსა, უთხრობდა მას და იტყოდა
 კორცთათვს, ვითარმედ არა აღდგენო. ოსმა რად
 ესე **ეპიფანეს**, შემფოთნა და პრქუა **იერაკის**:
 40 «და დაიდვე საცოჲ პირსა შენსა, ისწავე და ნუ ჰგ-
 მობ ჩუენსა სასოებასა». ოა სიტყუასა მას ოდენ
ეპიფანესსა მეცსეულად დაადგრა **იერაკის** პირ-
 უტყუად და შეუძრველად ადგილსა მას. ოხილეს
 რად ყოველთა მათ, რომელნი ისწავებდეს მისგან,
 45 რომელი-იგი ყო **ეპიფანე** საკურველი **იერაკის**
 ზედა, განუკურდა ყოველთა მათ. ოაშინ **ეპიფანე**
 წარმოიღო სიტყუად საღმრთოთაგან წიგნთა და
 იწყო ყოველთა მათ სწავლად აღდგომისათვს.

ოა ვითარ წარვდა სამი ოდენ ჟამი, და იყო

იერაკის პირ-უტყუად მდგომარე, და ამისა შემდგომად პრეჟა მას ეპიფანე: «იტყოდე აწ სიტყუასა ჭეშმარიტსა და გესმოდენ სარწმუნოებად მტკიცედ». შაშინ იერაკის აღეტყუა და თქუა: «ვცოდე და ვსცეთ, არამედ შვეინანო უკეთურისა მისთვს გონებისა».

30. ოა წარმო-რად-ვემართენით ჩუენ ლეონტი ქალაქით, აღვედით ჩუენ ზემო თუბაიდათ კერძო. ოა იყო ვინმე მუნ მართალი კაცი, სახელით იოვანე. ოა შე-რად-ვედით მისა, შეგკწყნარნა ჩუენ სიხარულით. სუენეს ვინმე მუნ მის ადგილისანი და ამათ ჭაბუკი ვინმე შეკრეს ლოდებად იგი იოვანტსა, რამეთუ იყო იგი სულისაგან არაწმიდისა აღშფოთებულ. ჴითარ უკუე იხილა ამან ეპიფანე, პრეჟა მას დიდითა კმითა: «რამათვს მოხუედ აქა, ეპიფანე, მონაო ღმრთისაო?» და ესე დგა სამხრისა ჟამითგან ვიდრე ცხრა ჟამამდე, ესრტო კმობდა. შაშინ მყის განხეთქნა მან საკრველნი იგი და მორბიოდა ეპიფანტსა და შეუპყრნა მან ფერკნი ეპიფანეს, კმობდა იგი და იტყოდა: «განმცენ მე, გაფუცებ შენ ღმერთსა, რომელსა ჰმსახურებ შენ», რამეთუ ეპიფანეს წინადთვე ემცნო არაწმიდასა მას სულსა, ვითარმედ ნუ განხუალ კაცისა მაგისგან, რადამცა არა ცნა იოვანე ეპიფანესა მიერ საქმე იგი. შაშინ პრეჟა ეპიფანე ჭაბუკსა მას: «აღდე, კაცი! რამათვს შრომასა შემამთხუე მე?» და მეცსეულად აღდეგა ჭაბუკი იგი განცოცხლებული, რამეთუ არაწმიდად იგი სული განვიდა მისგან.

ოა სამი დღე დავეყვით ჩუენ იოვანტს თანა. სყო იგი კაცი საკრველი და სათნოებითა მრავლითა შემკობილი. ოა წარმო-რად-ვედით ჩუენ მიერ, შთავედით ბუკულიად და დავეყვით მუნ შუდი წელი. ოა მუნცა დიდოვე შრომად აქუნდა ეპიფანეს მოძაგლთაგან.

31. შერმე ოდესმე ფილოსოფოსი ვინმე, სახელით ვედემონ, ესე მოვიდა ეპიფანესა, და წარმოიღეს მათ სიტყუად ურთიერთას და დავეეს მათ ათი ოდენ დღე სიტყუასა მას შინა ურთიერთას, რამეთუ ეპიფანე ღმრთით სულიერთა წიგნთა უჩუენებდა ვედემონს, ხოლო ვედემონ უკმარსა პასუხობასა სიტყუად-უგებდა თქუმულთა მათ ეპიფანეს მიერთა. ოა ესუა ვედემონს მონად, რომელსა თუალი ერთი დაყოფილ იყო. სრეჟა ეპიფანე ვედემონს: «აჰა ეგერა, ფილოსოფოს, რომელი-ვეე ყოვლითავე შემკულ ხარ — სიტყუათა და სიმდიდრითა — და რამეთუ მრავალ არიან ღმერთნი შენ მიერნი, რამათვს არა ჰყოფენ ზრუნვასა შენისა მონისათვს, რამათმცა ორნივე თუალნი

ესხნეს მას ცოცხალნი?» ხოლო ფილოსოფოსმან მან ამას ზედა განიცინნა და პრეჟა ეპიფანეს: «უკუეთუმცა ცასა ქუეშე მონად ხოლო ვედემონისი იყო ერთ-თუალი, მაქუნდამცა, ვინ იცის, ზრუნვად მისთვს; უკუეთუ აღურაცხელ არიან, რომელ ერთ-თუალნი ვლენან ქუეყანასა ზედა, ესე რად განჰვალს ვედემონს ამისთვს?» ხოლო ეპიფანე პრეჟა ვედემონს: «და თუმცა მარტოდ იყო ეგე, ფილოსოფე, რამდცა ჰყავ მაგისისა განკურნებისათვს?» ხოლო ვედემონ პრეჟა: «სხუად არარად, განათუმცა განვიზრახე და ვთქუ, რამეთუ არა, და ვინ არს, ვითარ ჩემი მონად?» ხოლო ეპიფანე პრეჟა ვედემონს: «ნუ ზედა, შ ფილოსოფე, თქუმულსა ამას, ვითარმცა ლაღობით იყო, რამეთუ ღმერთი არს ჩუენ შორის ერთფერად. ოწ მოიყვანე აქა ყრმად იგი და იხილო გამოცდილებით დიდებად ღმრთისად».

სე თქუა ეპიფანე და უპყრა მონასა მას ვედემონისსა კელი და დასწერა თუალსა მას მისსა, რომლითა-იგი არა ხედვიდა, სამჯერ ჯუარი, და მეცსეულად აღიხილა მან. ჴითარცა იხილა ვედემონ, რად-იგი ქმნა ეპიფანე, მაშინ ევედრებოდა იგი ეპიფანეს და პრეჟა: «უკუეთუ საყუარელ თქუენდა არს, მოძღუარ, მეცა მინებს ქრისტიანე ყოფად». ხოლო ეპიფანე პრეჟა ვედემონს: «ისმინე, ფილოსოფე, სიტყუად კეთილი და წყალობად ღმრთისად, რომელი ქრისტიანეთა პრწამს:

შაშინ ოდესმე ისრაელი მონა იყო ფარაომსა, მეფისა მეგპტელთამსა, და განათავისუფლნა და იცნა იგინი მისგან და ზღუასა გამოიყვანა იგინი, ვითარცა კმელსა ქუეყანასა, და მოიყვანა იგინი ქუეყანასა, გამომდინარესა სძისა და თაფლისასა. ოა მერმე ესენი ურწმუნო იქმნეს, და დავიწყებად ღმრთისად აქუნდა მათ და წინაწარმეტყუელთა მიერ ევედრებოდა მათ და ეტყოდა: „ერო ჩემო, რად გიყავ შენ, ანუ რად გავნე შენ, ანუ რად განგარისხე შენ? მომიგეთ მე აწ უკუე სიტყუად“, მეცნიერო ვედემონ, ესრტო მზა არს ღმერთი ყოვლითავე სახითა კეთილითა: რომელნი მოვლენ, მათ შეიწყნარებს, დაღათუ ვისმე ცოდვად მრავალი ექმნეს, მი-ვე-ეტვენენ მას. ოწ უკუე წარვედ, გონიერო ვედემონ, და შევედ შენ ქალაქად და ნუ გრცხუენინ შენ შვერდომად ეპისკოპოსისა, რამეთუ ქრისტე სიმდაბლის-მოყუარე არს, ამისთვსცა მრავლითა სიმდაბლითა მოვიდა იგი ჩუენდა».

ჴითარცა ესმა ესე ვედემონს, სიტყუად იგი ეპიფანტსა, მაშინ შვეიდა იგი ქალაქად და შეურდა ეპისკოპოსსა და იქმნა იგი ქრისტიანე.

32. ისლადებად დიდი იყო ყოველსა მას ქუეყა-

ნასა **ეგვპტისასა**, და ეძიებდეს ეპისკოპოზნი შეპყრობად მისა, რადამცა ყვეს ეპისკოპოსად. **ხოლო ეპიფანე** იღუწიდა, რამეთუ იცოდა ესე, და მრქუა მე: «შვილო, მოვედ და კუალად წარვიდეთ მამულადვე ჩუენდა». **თა მოვედით მას კვესავე ჩუენ და შევედით მონასტერსა მას დიდისა ილარიონისსა.** **თა იყო დიდი ილარიონ** წასრულ მონასტრისა მისგან დიდისა მის შფოთისა, რომელნი მოვიდოდეს მისა. **თა წიადკდა იგი ნავითა კვარედ რომელსამე ადგილსა პაფლსა.** **თა ვითარ იხილეს ეპიფანე, განიხარეს სიხარულითა დიდითა და იყუნეს იგინი გლოვასა შინა დიდსა დიდისა ილარიონისთჳს.** **თა დაეყავთ ჩუენ მონასტერსა მას შიგან ვითარ ორმოცი ოდენ დღჳ.**

თა გამოვედით ჩუენ მიერ და წარვედით ჩუენსავე მას მონასტერსა, რომელსა პრქჳან სპანოდრიონ, სადა-იგი დაედგინა მამასახილისი ეპიფანეს — ედესელი იგი ეპიფანე. **შმას შეეკრიბა მონასტერსა მას შინა სიმრავლჳ იგი ძმათა და რამეთუ იყო ესეცა საკვრველივე კაცი.** **სხილეს რად ეპიფანე ყოველთა მათ, განიხარეს სიხარულითა დიდითა.** **თა ვიყვენით ჩუენ მონასტერსა მას შინა სამ დღე ოდენ, ერთსა სახლსა შიგან — მე და იგი.** **თა მეოთხესა დღესა მრქუა მე: «შვილო, მოიღე სენაკი სხუად და დაეყუდე მას შინა».** **თა ვყავ ვერძთ.** **თა ვიყვენით დაყუდებით მონასტერსა მას შინა.** **ხოლო ეპიფანეს ვგრე აქუნდა თავი თჳსი მონასტერსა მას შინა, ვითარმცა უცხოთა ადგილსა იყოფოდა იგი.**

33. **თა იყო სიყმილი ქუეყანასა მას ფინიკელთასა მას წელიწადსა შინა.** **თა შეკრბა სიმრავლე დიდძალი ეპიფანესსა და ევედრებოდეს მას და ეტყოდეს: «შეგუეწიე ჩუენ, მამაო, რადთა არა წარვწრმდეთ, და ევედრე ღმერთსა, რადთა მოსცეს წჳმად ქუეყანასა, და ყოს ქუეყანამან ნაყოფი თჳსი».** **ხოლო ეპიფანე კაცთა მათ პრქუა: «ნუ შრომასა შემამთხუევთ მე, კაცი ვარ ცოდვილი».** **ხოლო იგინი კუალად უფრომსად ევედრებოდეს ეპიფანეს, რადთა ილოცოს მან კაცთ-მოყუარისა მიმართ ღმრთისა.** **სრქუა მათ ეპიფანე: «გარქუ თქუენ, რამეთუ კაცი ცოდვილი ვარ მე».** **თა ვითარ უფრომსად ევედრებოდეს იგინი, მოიწია ცხრად ჟამი დღისად.** **თაშინ პრქუა ეპიფანე მამასახლისსა: «უბრძანე ძმათა, რადთა დაუგონ ტაბლად კაცთა ამათთჳს, და ჭამონ და სუან და წარვიდენ გზასა თჳსსა».** **თა დაუგეს მათ ტაბლად.** **თა შევიდა ეპიფანე სენასა თჳსსა, ხოლო იგინი ჭამდეს.** **თა მზჳ მოსცემდა ბრწყინვალეებასა თჳსსა, ვითარმცა ზაფხულისა დღეთა.** **თა მეყსეულად**

დაბნელდა, და იყო ელვად და ქუხილი; და წჳმად დიდი გარდამოკდა ქუეყანასა ზედა, ხოლო იგინი შეშინდეს ფრიად და აღდგეს ყოველნი ტაბლისა მისგან, და არა იყო ადგილი ყოველსა მას ფინიკსა, სადა არა მიედო ევლოგია იგი. **თა დადგა წჳმად იგი სამ დღე გარდაუპყრობელად.**

თაშინ მოუკდეს კაცნი იგი სახლსა მას ეპიფანეს, ევედრებოდეს მას და ეტყოდეს, რადთა სიტყვთა პირისა მისისადთა დასცხრეს ზეცით წჳმად ესე. **ხოლო ეპიფანე პრქუა კაცთა მათ: «რადსათჳს, შვილნო, მე შემირაცხეთ ესე, რამეთუ მეცა კაცი ვარ, ვითა თქუენ, რამეთუ უფალმან იცის, რად გვკჳს ჩუენ.** **სრამედ გინებსა წასულის გზასა თქუენსა?»** **ხოლო მათ პრქუეს: «ჰე, მამაო».** **თა იგი გამოვიდა სენაკისა მისგან, და ყოველნი შეკრბეს და გარე-მოადგეს მას.** **თაშინ პრქუა ეპიფანე კუალად მამასახლისსა მას: «უბრძანე დაგებად ტაბლისად კაცთა ამათთჳს, რადთა ჭამონ და სუან და წარვიდენ გზასა თჳსსა».** **თა ვითარცა დასხდეს ყოველნი იგი ტაბლასა ზედა, ითხოვდეს ეპიფანესგან კურთხეასა.** **თაშინ ვითარცა თქუა ეპიფანე «ევლოგიტოს კუირიოს», მეკსეულად წჳმად იგი დასცხრა ქუეყანასა ზედა.** **თა იხილა რად ეპიფანე კუალად მუნცა მრავალი შფოთი, რომელ იქმნებოდა მომავალთაგან მისა მონასტერსა მას შინა, და კუალად უნდა წარსულად მიერ.**

34. **თერმე ოდესმე ეპისკოპოზნი შეკრებულ იყუნეს და ზრახვიდეს იგინი, რადამცა ვინ ყვეს ეპისკოპოს, და მოეკსენა ეპიფანესთჳს.** **თა იყო ვინმე მონაზონი შორის ეპისკოპოსთა მათ, კაცი სახიერი, ჭაბუკი ჰასაკითა და სრული გულის ჳმის-ყოფითა, სახელით პოლობიოს.** **შმან იცოდა ეპიფანე.** **თა პრქუეს მას ეპისკოპოზთა მათ: «წარიბ კარაული მალედ-მსრბოლი და მივედ შენ მონასტრად და იხილე, უკუეთუ მუნ იყოს ეპიფანე, და მალედ გვთხრა ჩუენ, არამედ ნუვის უთხრობ ამას და ნუცა მას ეპიფანეს».** **თა მორად-ვიდა პოლობიოს მონასტრად, შევიდა იგი და მოიკითხა ეპიფანე, ხოლო ეპიფანე პრქუა: «პოლობიე, რადსათჳს მოხუედ აქა?»** **ხოლო პოლობიოს პრქუა ეპიფანეს: «მე მინებს, მამაო, სრბად ჭჳმმარიტებისად».** **სრქუა ეპიფანე პოლობიოს: «ირბინე და მოხუედ, შვილო პოლობიოს, მოივლინე შენ წმიდათა მიერ მღვდელთ-მოძღუართა განმსტრობად ჩემდა, არამედ ნუ დაჰმალავ, შვილო, რამეთუ ბოროტ არს ტყუვილი, თქუ ჭჳმმარიტი, რამეთუ ღმერთი არს შორის ჩუენსა, და იყო შენ გამოცდილად მსახურად ჭჳმმარიტებისა.**

ხოლო მე მიმოვალ ადგილითი ადგილად იწრო-
თა და შესაძრწუნებელთა ცოდვათათჳს, არამედ
მოვედ შენ, შვილო **პოლობიე**, და იყავ აქა და
მიუძღუანე კარაული ეგე მდღელთ-მოძღუართავე
და დაუტევენ მდღელთ-მოძღუარნი იგი, რადთა
იძიონ, რომელი ღირს იყოს ადგილსა თჳსსა».

უსე რად პრქუა **ეპიფანე პოლობიოსს**, მეც-
სეულად შეიწყნარა სიტყუად იგი **ეპიფანსი** და
მოიკითხნა მან უკუანა შემდგომნი იგი მისნი
და მიუძღუანა კარაული იგი ეპისკოპოზთა მათ.
ხოლო **ეპიფანე** ილუწიდა **კკპრტსათჳს**.

და მასვე ღამესა მომიყვანნა ჩუენ — მე და
პოლობიოს, — და გამოვედით ჩუენ მონასტრისა
მისგან და აღვედით ჩუენ **იერუსალტმად** თაყ-
უანის-ცემად ცხორებისა ჩუენისა პატიოსანსა
ჯუარსა და შევედით ჩუენ და დავეყავთ ქალაქსა
შინა ვითარ სამი დღჳ. ოა მრქუა ჩუენ **ეპიფანე** —
მე და **პოლობიეს**: «მოვედით, შვილნო, წიაღვც-
დეთ **კკპრტეს** და ვიკურთხნეთ ჩუენ მამისა ჩუენი-
სა მიერ ღიდისა **ილარიონისგან**, რამეთუ მესმა მე
ყოფად მისი **კკპრტეს** შინა». ოა ილუწიდა **ეპიფანე**
კკპრტსათჳს.

პჳ. ოა შთა-რად-ვედით ჩუენ **კესარიად**, ვპოვეთ
მუნ ნავი **კკპრტსა** ქალაქსა შინა. ოა ჰკითხვიდა
ეპიფანე უფალსა მას ნავისასა ღიდისა **ილარი-
ონისთჳს**, ადგილსა მას და საყოფელსა მისსა.
ხოლო მან უთხრა მას, რამეთუ **პერსკიდეუსს** **პა-
ფტსსა** ერთსა შინა ქუაბსა იყოფვის იგი, და რა-
მეთუ ჩუენცა მუნვე მეუღლების, მასვე **პაფტესა** მი-
სლვად. ოა მასვე ღამესა შევედით ჩუენ ნავსა მას
და განვედით **პაფედ**. ოა გამო-რად-ვედით ჩუენ
ნავისა მისგან, და ვიკითხეთ ჩუენ ადგილი იგი და
მივედით ღიდისა **ილარიონისა**. ოა შესლვასა მას
ჩუენსა იყო სიხარული ღიდი შემთხუევისა მის-
თჳს. ოა დავეყავთ ჩუენ ადგილსა მას ორი ოდენ
თუჳ. ოა აქუნდა ღიდი შრომად ღიდსა **ილარიონს**
მომავალთაგან მისა.

ოა ვითარ ზრახა **ეპიფანე** წასულად ჩუენი
პაფტით, პრქუა **ილარიონ ეპიფანეს**: «ვიდრე
ხუალ, შვილო?» ხოლო **ეპიფანე** პრქუა **ილარი-
ონს**: «**ასკალონდ** და **გაზად** და მიერ უდაბნოდ». **ხოლო**
ილარიონ პრქუა **ეპიფანეს**: «წარვედ შენ
სალამინდ, შვილო, და ჰპოო მუნ ადგილი საყ-
ოფლად შენდა». **ხოლო ეპიფანე** არა ინება სმე-
ნად სიტყუად იგი **ილარიონისა**. ჰაშინ კუალად
პრქუა **ილარიონ ეპიფანეს**, რამეთუ: «გარქუ შენ,
შვილო, მუნ მისულად და მუნ ყოფად, და ნუ
გაქუნ პასუხობად სიტყუასა ჩემსა, ნუუკუე ჭირი
ზღვსად და ღელვად მისი მოიღო».

ოა მო-რად-ვიკითხეთ ჩუენ **ილარიონ**, შთავე-
დით ჩუენ ზღუად და ვპოვეთ ორი ნავი, რამეთუ
ერთი იგი მივიდოდა **ასკალონდ** და ერთი იგი
წიაღვიდოდა **სალამინდ**. **ხოლო** ჩუენ აღვკედით
ნავსა მას, რომელი-იგი წიაღვიდოდა **ასკალონდ**.
ოა იყო აღძრვად და სასტიკებად ღიდი ზღუასა
მას შინა, და ნავი იგი იგუემებოდა და შეიმუსრ-
ვოდა იძულებისა მისგან ღელვათამსა.

ოა-რად-ვეყავთ ჩუენ სამი დღჳ ზღუასა მას შინა
და განგუეწირნეს ჩუენ თავნი თჳსნი, და მეოთხ-
ესა დღესა წარიტაცა ნავი იგი და მიმოაქუნდა
ღელვასა მას და განგუთხონა ჩუენ **სალამინისა**
მას ქალაქსა. ოა გამო-რად-ვეკედით ჩუენ ნავისა
მისგან, ვისხენით ჩუენ ყოველნი ქუეყანასა ზედა,
ვითარცა მკუდარნი, ღიდისა მისგან ჭირისა და
უზმობისა. ოა დადგა ნავიცა იგი მას ადგილსა,
და ეგულეპოდა განგებად მისი, რამეთუ იყო იგი
დაცნილ იძულებითა მით ღელვათამთა. ოა და-
რად-ვეყავთ ჩუენ სამი დღჳ ადგილსა მას, და
მერმე მაღლითა ღმრთისამთა მოვეგენით ჩუენ
თავთავე თჳსთა.

პჳ. ოა კუალად უნდა **ეპიფანეს** წასულად ჩუენი
ნავითა ადგილისა მისგან. ოა იყო ეპისკოპოზი
ადგილისა მის მისვე ქალაქისა **სალამინელ-
თამსა** განსრულ ცხორებისა ამისგან, და შეკრე-
ბულ იყუნეს ყოველნი ეპისკოპოზნი **კკპრტსანი**,
რადთა ვინ აკურთხონ შემძლებელი მწყემსი სამ-
წყსოსა მას ქრისტტსსა. ოა დღჳ რავდენიმე ამ-
ისთჳს აქუნდა მათ და ევედრებოდეს ღმერთსა,
რადთა გამოუცხადოს მათ შემძლებელი და სა-
მარი მდღელთ-მოძღურობასა ზედა.

ოა იყო ვინმე ეპისკოპოზი, წმიდად კაცი, ვითარ
მილიონით ოც და ხუთით შორს **სალამინისასა**
მას ქალაქსა, რამეთუ კურთხეულ იყო იგი ეპი-
სკოპოზად ქალაქსა, რომელსა პრქუან **უკტრა**
ქუთრია, რამეთუ ამისთჳს იტყოდეს, ვითარმედ
აქუს მას ეპისკოპოზობასა შინა ვითარ ორმოც და
თურამეტი წელი, ვითარმედ ღირსცა ქმნულ იყო
მარტჯლობასა და მრავალსა ვნებასა ქრისტტსთჳს
და განტვეებულ იყო აღმსარებელი იგი ძისა ღმრ-
თისა. ომისთჳს იტყოდეს, ვითარმედ შეპყრობილ
იყო იგი **გელასის** თანა ეპისკოპოზისა **სალამინისა**
მის ქალაქისამსა მარტჯლობად. ოა იყო შობითგან
სახელი მისი მშობელთა მისთა მიერ წოდებული
პაპოს, რამეთუ იყო ესეცა ყოველთა მათ თანა ეპი-
სკოპოზთა, რამეთუ აქუნდა მათ იგი — ყოველთა
ეპისკოპოზთა — ვითარცა მამად ქრისტტს მიერ
აღმსარებლობისა მისთჳსცა დაწესებულ მათა
სიმართლისათჳს ეპისკოპოზობასა შინა, და რამე-

თუ წინადაცნობად ღმრთისა მიერი აქუნდა მას, რამეთუ ამას გამოეცხადა **ეპიფანსის**, რადთა აკურთხოს **სალამინისა** მას ეკლესიასა ებისკოპოზად. ოა იყო მაშინ ჟამი იგი ზაფხულისად, რამეთუ მსოფად ოდენ ყურძენი შეშავებულ იყო.

ოა ვითარ ზრახა **ეპიფანე** წასულად ჩუენი **სალამინისა** მისგან ქალაქისა, მრქუა მე და **პოლობიეს**: «გუალე, შვილო, და მივიდეთ საგაჭროდ და ვივიდოთ ყურძენი და შევიტანოთ ნავსა». ოა ვითარ ჩუენ მივედით საგაჭროდ და შევეზავებოდეთ ჩუენ ვაჭარსა მას, მაშინ **ეპიფანე** მოიხუნა ორნი ტევანნი უკეთესნი და პრქუა ვაჭარსა მას: «რად პბრძანო, და მიგცე შენ ორისა ამის ტევანისათვს?» რამეთუ ესე იყო ჩუეულებად **ეპიფანსი**: რადცა ყვის, არღარა უკუნუგის სიტყუად. **ხოლო** ვაჭარმან მან თქუა სასყიდელი ყურძნისად მის, და **ეპიფანე** მოიღო ლომად დადებად ვაჭრისა მის.

ჰაშინ წმიდად **პაპო** მოვიდოდა კელ-პერობით ორთა თანა დიაკონთა, და იყუნეს სამნი ებისკოპოზნიცა მის თანა. ოა ვითარ მოეახლნეს იგინი **ეპიფანეს**, **ხოლო ეპიფანეს** ჰქონდეს კელთა მისთა ორნი იგი ტევანნი და სასყიდელი მისი, თქუეს ვიეთმე მუნ მდგომარეთა: «აჰა ებისკოპოზნი მოვლენ აქა». ოაშინ პრქუა **პაპოს ეპიფანეს**: «დაუსხენ, ამბა, ტევანნი ეგე ვაჭარსავე მაგას და შემომიდგე მე ეკლესიად». **ხოლო** მას მოეცენა ღმრთისა იგი სიტყუად, რომელსა კმობს და იტყვს: «ვიხარე, რომელთა მრქუეს მე: და სახლსა უფლისასა შევიდე» (ფს. 121,2).

ჰაშინ შეუდგა იგი ეკლესიად. **ხოლო პაპოს** პრქუა **ეპიფანეს**: «ყავ ლოცვად, მამაო». **ხოლო პაპოზ** ამისთვს პრქუა, რადთა უკუე ცნას **ეპიფანესი**, უკუეთუ აქუს მას კურთხევად მღდელობისად. სრქუა **ეპიფანე პაპოზს**: «შემინდევ მე, მამაო, რამეთუ არა ვარ მღდელ». **ხოლო პაპოს** პრქუა **ეპიფანეს**: «იხილე და თქუ, შვილო, და ნუ წინაშე ამათ წმიდათა მამათა უარ-ჰყოფ, და დაისაჯო, ვითარცა იგი, რომელმან დამალა ტალანტი». **ხოლო ეპიფანე** პრქუა **პაპოზს**: «არა, მამაო, არა ყოფილ ვარ მე მღდელ».

სე რად თქუა **ეპიფანე**, მაშინ **პაპოზ** მი-ხოლო-სცა მშჳდობად, და ერთმან ვინმე დიაკონმან უპყრა თავი **ეპიფანეს** და მიჰყვანდა იგი **პაპსა** საკურთხეველად იძულებით, ვითარმედ შე-ცა-ვიდოდეს სხუანიცა მრავალნი, რადთა აღიყვანონ იგი საკურთხეველსა მას ზედა. ოაშინ აკურთხა იგი დიაკონად; და კუალად მისცა მშჳდობად და აკურთხა იგი ხუცად. ოა იყო მსახურებად იგი შემდგომითი შემდგომად, და აკურთხა იგი ებისკოპოსად.

37. ოა შემდგომად განტევებისა მის ეკლესიისა აღვედით საეპისკოპოზოდ. ოაშინ პრქუა **პაპოს ეპიფანეს**: «მოვედ, შვილო, და უბრძანე მამათა ამათ, რადთა მოვიდოთ ჩუენ საზრდელი და ვიხაროთ ჩუენ შენსა ამას ზედა მამობასა». **ხოლო ეპიფანეს** მძიმე-უჩნდა ესე და შემფოთნა იგი გულის-სიტყუთა, ტიროდა. **ხოლო პაპოს** პრქუა **ეპიფანეს**: «შეჰგანდა ჩემდა ღუმილი, ჰ შვილო **ეპიფანე**, არამედ ვიქმნები მე უგუნურ, რამეთუ შენ მაიძულე მე სიტყუად ყოფილსა ამას.

ჰამეთუ ოდეს მძანი ესე შემოკრბეს აქა, ღმერთისა მიუტევეს საქმს ესე, რადთა გამოუცხადოს მათ ებისკოპოსი, და მეცა შრომასა შემადგეს, რამეთუ ყოველნი ესე მამანი მეტყოდეს მე ცოდვილსა: „ილოცე გულს-მოდგინედ, რადთა გამოიცხადოს შენ ღმერთმან“. **ხოლო** მე თავი ჩემი თვსაგან ვყავ ერთსა შინა სენაკსა და ვვეედრებოდე მაცხოვარსა ამისთვს ესრწო. ოაშინ ელვად გამობრწყინდა სენაკსა მას შინა, და მესმა მე კმადცა, მოცემული ჩემდა, ცოდვილისა ამისა: „**პაპე, პაპე, ისმინე!**“ **ხოლო** მე შეშინებულ ვიქმენ და ვარქუ: „რად პბრძანე, უფალო ჩემო?“ და მრქუა მე სიმშჳდით: „აღდეგ შენ და შენ თანა წარიყვანე ერთი დიაკონი და შთავედ შენ საგაჭროდ და აჰა ეგერა მუნ პპოო მონაზონი ვაჭრისა თანა ყურძნისადსა, და ორნი მონაზონნი პქონან მის თანა, მსგავსი **ელისშისი** თავითა, სახშ მისი. ჴი აკურთხე ებისკოპოსად, არამედ ნუ უთხრობ მას, რადთა არა იფლტოდის იგი, **ხოლო სახელი მისი არს ეპიფანე**“. ოჰა ესერა ვიქმენ მე უგუნურ, შვილო, რამეთუ შენ მაიძულე მე სიტყუად. სწიხილე, რად ჰყო, და ეკრძაღე თავსა შენსა, რამეთუ მე მოვფლინე და, რად-იგი თანა-მედვა ყოფად, ვყავ, აწ უბრალომცა ვარ ამას ყოველსა ზედა, შენ იხილე, შვილო».

სე რად ესმა **ეპიფანეს**, დავარდა იგი პირსა ზედა თვსსა და თავყუანი-სცა **პაპოსს** და პრქუა: «ნუ მრისხავ, მამაო, რამეთუ კაცი ცოდვილი ვარ და არა მოწვეწულ ვარ საზომსა მღდელთმოდღურობისასა». ოა თავყუანის-სცა ყოველთა მათ და უბრძანებდა იგი სამხარსა მას ზედა. ოა ისამხრნეს იგინი, და წარვიდა კაცად-კაცადი თვსსა ეკლესიასა.

38. ოა შემდგომად სამისა დღისა კაცი ვინმე იყო დიდებული, სახელით **ვეგნომოს**, და კუალად სხუად კაცი ვინმე იყო ბრწყინვალშ ქალაქისად მის. ომისგან შევარდა იგი სააყრობილესა, რამეთუ ზედა-ედვა მას ასი ღრაპკანი, რამეთუ სახელი შემაგდებელისად მის იყო **ღრაკონ**, **ხოლო**

შვერდომილისაჲ მის — **ვეგნომოს**, რამეთუ ესე იყო **პრომი** და არავინ აქუნდა მას მცნელი საპყრობილისა მისგან. ოსმა რაჲ ესე **ეპიფანეს**, მივიდა იგი **დრაკონტისა** და ევედრებოდა მას, რაჲთა განუტეოს **ვეგნომონ**, **პრომი** იგი, საპყრობილისა მისგან. **ჰოლო დრაკონ** პრქუა **ეპიფანეს**: «წარვედ და მოიღე, მწირო ქალაქისა ჩუენისაო, ასი დრაჰკანი, რომელსა ზედა-აც ჩემი შენსა ამას მოყუასსა მწირსა, და მომეც მე იგი და წარიყვანე ეგე». ჰამეთუ იყო ესე **დრაკონ** წარმართი და მდიდარ ფრიად და ველურ იყო იგი სახითა. ჰაშინ **ეპიფანე** წარვიდა საეპისკოპოსოდ, რამეთუ იღვა ასი დრაჰკანი საეპისკოპოსოსა შინა სამსახურებელად ეკლესიასა. **ჰოლო ეპიფანე** მოიღო იგი და წარვიდა და მისცა იგი **დრაკონს** და განუტევა უცხოჲ იგი.

39. ოთი ვინმე დიაკონი, სახელით **ქარინოს**, ესე მრავალთა მიერ წამებულ იყო უკეთურებისა მისისათჳს. ომან აღძრნა ყოველნი იგი მღღელნი **ეპიფანეს** ზედა და პრქუა მათ: «მოვედით და განვაძოთ უცხოჲ ესე, ნუჲკუე შეჭამოს ამან ყოველივე ეკლესიისაჲ, და ვიპოვნეთ ჩუენ ბრალეულ ცოდვისა ამისთჳს». ჰამეთუ იყო ესე **ქარინოს** მდიდარ ფრიად და ეძიებდა განძებასა **ეპიფანესსა**, რაჲთამცა იგი დაჟდა საყდარსა მას. **ჰო-რაღვიდეს** ყოველნი იგი **ეპიფანესა**, იტყოდა **ქარინოს** წინაშე მისა სიტყუასა ამას: «არა კმა-გეყოა შენ, ზ **ეპიფანე**, რამეთუ მოხუედ აქა, რომელსა სამოსელიცა არა გემოსა, და ვითარ მიიღებ შენ ეკლესიისასა და განაბნევ, ვითარცა უცხოჲ, ეკლესიისასა? და ვინ ესე თავს-იდვას, ანუ ვინ მოგუცეს ჩუენ ასი იგი დრაჰკანი ეკლესიისაჲ? ანუ ვიდოდე შენდავე მამულად».

ჰაშინ წარვიდა **პრომი** იგი, რომელი განტეუბულ იყო **ეპიფანეს** მიერ, **პრომედ** და ყოველივე განყიდა მისი და მოართუა ზუასტაგი **ეპიფანეს**. **ჰოლო ეპიფანე** მოიღო იგი და განუყო, რომელთა იგი უცმდა, და **პრომი** იგი დაადგრა **ეპიფანეს** თანა, ვიდრე დღედმდე სიკუდილისა მისისა. ჰერმე ოდესმე მოიღო **ეპიფანე** ასი იგი დრაჰკანი და მისცა იგი **ქარინოსს** და პრქუა მას: «მიიღე ასი ესე დრაჰკანი, რომელი მიმეცა მე უცხოჲსა მისთჳს». **ჰოლო** ამას უბადრუკსა ძაღლისა თუალნი ესხნეს, მიიღო დრაჰკანი იგი **ეპიფანესგან**. ჰაშინ მოხადა ყოველთა მღღელთა **ქარინოს** და პრქუა მათ: «მოვედით და მიიღეთ ასი ესე დრაჰკანი, რომელი განებნია **ეპიფანეს**, რამეთუ მოგჰყადე მას ყოველივე». **ჰოლო** მღღელთა მათ არა სათნო-უწნდა ბოროტი იგი გონებაჲ **ქარინოსსი**, არამედ

პრქუეს მას: «მივედ და ვისგანცა მოიღე ეგე, მიეც მასვე». **ჰოლო** მან არცაღა ესრჳთ მისცა **ეპიფანეს**, რამეთუ ჯეკმა ზოლო მრავალი ბოროტი იკმია **ეპიფანეს** მომართ. **ჰოლო ეპიფანეს** არარაჲ ყოვლად მანკიერებაჲ აქუნდა **ქარინოსისთჳს**.

ჰერმე ოდესმე სამხარი იყო საეპისკოპოსო შინა, და ჰქონდეს **ეპიფანეს** ყოველნი მღღელნი ტაბლასა მას ზედა. ოა იყო ჩუეულებჲა **ეპიფანესსი** ესე, რამეთუ კელთა შინა მისთა უპყრიენ წმიდაჲ ვანგელჳ ღამე და დღჳ და ასწავებენ იგი საღმრთოთა სიტყუათა. ჰაშინ **ეპიფანე** ასწავებდა ტაბლასა მას ზედა, რომელნი-იგი ისამზრებოდეს. ოა მფრინველი, რომელსა პრქუან ყორანი, მოვიდა და მოსცა ჳმად თჳსი ფიცხლად. **ჰოლო ქარინოს** პრქუა მათ, რომელნი-იგი ისამზრებოდეს: «ვინ თქუენგანმან იცის, რაჲ აღმოთქუა ყორან-მან იმან?» **ზოლო ეპიფანე** იტყოდა საღმრთოსა მას სიტყუასა. ოა კუალად ყორანმა მოსცა იგივე ჳმად, და კუალად პრქუა **ქარინოს**: «ვინ თქუენგანმან იცის, რასა იტყვს ყორანი ისი?» **ზოლო ეპიფანე** არა დააცადა, არამედ კუალად ასწავებდა ყოველთა მათ სამხარსა მას ზედა. ოა კუალად უკუე მოსცა მესამედ ჳმად თჳსი ყორან-მან მან, **ზოლო ქარინოს** იგივე თქუა. ჰაშინ **ეპიფანე** ყოვლადვე არა შეშფოთნა, არამედ დიდითა დაწყნარებულებითა პრქუა **ქარინოსს**: «მე ვიცი, რასა იტყვს ყორანი ისი». **ჰოლო ქარინოს** პრქუა **ეპიფანეს**: «მითხარ მე, და იყოს შენდა ყოველი მოსაგებელი ჩემი». **ჰოლო ეპიფანე** პრქუა **ქარინოსს**: «ამას იტყვს ყორანი ისი, რაჲთა არღარა იყო შენ დიაკონ». ოა სიტყუასა მას ოდენ **ეპიფანესსა** დაეცა ძრწოლაჲ **ქარინოსს** ზედა და არღარა იტყოდა იგი, არცა ჳამა, გინა სუა, არამედ აღიღეს იგი მონათა მისთა და მიიღეს იგი სახედ მისა და დადვეს იგი სარეცელთა თჳსთა ზედა, და ზვალისა დღე მოკუდა იგი სარეცელსა თჳსსა ზედა.

ოსუა ამას ცოლი მორწმუნჳ, **ზოლო** შვილი მას არა ესუა. ომან მოართუა ყოველი იგი მონაგები **ეპიფანეს**, და მან ყო იგი დიაკონად ეკლესიასა. **ჰოლო** კელი მისი დაჳსნილ იყო ათისა წლისა ჟამთა. ოა ვითარ უკუე უპყრა მას კელი **ეპიფანე**, რაჲთამცა დასწერა ჯუარი, მეჳსეულად განცოცხლდა და აღუმცირდა მას საღმობაჲ იგი. ჰამეთუ მას დღესა შინა, რომელსა-იგი **ეპიფანე** ეტყოდა სიტყუასა **ქარინოსს**, და სიტყუასა მას ოდენ მისსა მოიღო მისთჳს ბრძანებაჲ უფლისა მიერ. ოა მიერთგან შიშით და ძრწოლით ყოველნი იგი მღღელნი ერჩდეს **ეპიფანეს**.

40. ოა იყო ჩუეულებად ესეცა ნეტარისა მის, რამეთუ ჟამსა მას შეწირვისასა არასადა დაასრულის მან შესაწირავი იგი, ვიდრემდის არა იხილის გამოჩინებად, რამეთუ ჩუეულ იყო ნეტარი იგი თქუმად რომელსამე სიტყუასა, და მეცხუელად გამოუჩნდის მას. ჭერმე ოდესმე თქუა სამჯერ სიტყუად იგი, და არა იყო გამოჩინებად იგი. ჭაშინ იგლოვდა იგი და ევედრებოდა ღმერთსა, რადთა გამოუცხადოს ბრალი იგი ეპიფანეს. ოა წინადათვე ამისა დააყენა მარცხენითი იგი დიაკონი, რომელსა-იგი სამწერობელი ეყრა სიწმიდისად. ოა ვითარ დააყენა იგი, მიჰხედნა მას და იხილა ეპიფანე, რამეთუ შუბლსა მისსა გამოჩნდა კეთრი, და რამეთუ იცოდეს ყოველთავე, ვითარმედ უბრალოდ იყო წინადათ დიაკონი იგი ვნებისა მისგან.

ჭაშინ ეპიფანე განყო კელი თვსი და სამსახურებელი იგი ჭურჭელი მოუღო და ჭრქუა მას დაწყნარებულებით: «წარვედ, შვილო, სახედ შენდა და საღმრთოსა საიდუმლოსა ნუ ეზიარები აწ». ღლო იგი მეცხუელად გამოვიდა და წარვიდა სახედ თვსა. ღლო ეპიფანე მისცა სხუასა დია-

კონსა სამწერობელი იგი და იწყო საღმრთოსა მას სიტყუასა შიშით და ცრემლით. ოა ვითარ აღასრულა, მეცხუელად იხილა გამოჩინებად იგი. ოა შემდგომად განტყვეებისა ეკლესიადსა მოუწოდა ეპიფანე დიაკონსა მას და ჰკითხვიდა მას, რამეთუ სწავლის უნდა ბრალისა მისთვის. ღლო მან ჭრქუა, რამეთუ: «მას ღამესა ცოლისა თვსისა თანა ვწევ». ჭაშინ მოხდა ეპიფანე ყოველთავე მათ საკურთხეველისათა და ჭრქუა მათ: «თქუენ გეტყვ, შვილნო, რომელნი-ეგე ღირს ქმნულ ხართ მღდელობასა, წარიძუარცუენით თქუენ ფერკთ-შესასხმელნი თქუენნი და ნულარა ზუალთ ესევეითარსა მას ზედა, რადთა განიკურნოს კაცი, რომელი ეკლესიასა შინა ქადაგებს და იტყვს, რამეთუ: რომელთა ესხნენ ცოლ, ვითარცა არა ესხნენ». ომისგანად უკუე არღარავინ აკურთხის ეპიფანე, რომელსა უვინ ცოლი, არამედ კაცი წმიდად, მარტოდ ცხორებული და კაცი ქურიგი და გამოცდილი.

20 ოა იყო ჭეშმარიტად ხილვად იგი ეკლესიისად მის, ვითარცა სიმწ შუენიერად შემკული მღდელთა მათ მიერ.

